

ശ്രീമലംമലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥാവലി.

ഗ്രന്ഥാങ്കം ൧൭.

റിലേയ്ക്കം

(ഭാഷാഭൂഷണം).

ശ്രീമലംമലയാളഭാഷാഗ്രന്ഥാവലി.

ഗ്രന്ഥാങ്കം ൧൭.

പ്രൈം

(ഭാഷാഭൂഷിതം).

തിരുവിതാംകൂർ. ആയുർവേദധനയരളം

ഭാഷാഗ്രന്ഥപ്രകാശകൻ ആയ

R
23

കൊളത്തേരി ശങ്കരമനോൻ എം. എ., എൽ. ടി.,

പരിശോധിച്ചു,

തിരുവിതാംകൂർ ഗവർണ്ണമെന്റിന്റെ ആജ്ഞയനുസരിച്ചു

പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നത്.

തിരുവനന്തപുരം,

തിരുവിതാംകൂർ സർക്കാർ അച്ചുക്കുടത്തിൽ അച്ചടിച്ചത്,

൧൯൦൨.

[വിഖ്യാതം ൭.

SRI MULAM MALAYALAM SERIES.

No. XVII.

PRAISHOM

WITH COMMENTARY

EDITED

WITH AN INTRODUCTION

BY

KOLATTERI SANKARA MENON, M. A., L. T.,

Director of Ayurveda, Travancore

and

Curator for the Publication of Malayalam Manuscripts.

PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT
OF TRAVANCORE.

mil
52/22400
0000000000
0000000000
0000000000

TRIVANDRUM:

PRINTED BY THE SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,

1927.

All Rights Reserved.

[Price Cls. 7.]

അവതാരിക.

പ്രോപസ്യഷ്ടമായ „ഇഷഗതൗ“ എന്ന ധാതുവിൽ ഘഞ്പ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടായ രൂപമാകുന്നു പ്രൈഷം. പ്രൈഷശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥം വിധി എന്നാകുന്നു. ഇവിടെ വിധി എന്നുപറയാതെ പ്രൈഷമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് ശിഷ്യബുദ്ധിവൈശദ്രാത്ഥ്യമായിരിക്കണം. ലൌകികവിധികളിൽനിന്നു വൈദികവിധികളെ വ്യാവർത്തിച്ചറിയിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരം ഗ്രന്ഥകാരന്റെ മനസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടായിരിക്കണം വൈദികമായ പ്രൈഷശബ്ദത്തെത്തന്നെ ഇവിടെ ഉപയോഗിക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതു്.

വൈദികമതാനുസാരികൾ വേദമന്ത്രങ്ങളെ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ വിഭജിച്ചുകാണുന്നു. അവയിൽ പ്രാഥമ്യം പ്രൈഷത്തിനാകുന്നു. „ദൈവഃ ശമിതാര ആരഭേധം“ എന്ന മന്ത്രത്തെ പ്രൈഷത്തിന്റെ ഉദാഹരണമായി സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണു്. ദ്വിതീയപ്രകാരത്തിന്റെ പേർ കരണം എന്നാകുന്നു. „ഇദമഹമവാ-വസോഃ സദനേ സീദാമി“ എന്ന മന്ത്രം കരണോദാഹരണം തന്നെ. തൃതീയപ്രകാരത്തിലുൾപ്പെട്ട മന്ത്രങ്ങൾക്കു ക്രിയമാണാനുവാദികൾ എന്നു പേർ. „യോസുവാസാ“ ഇത്യാദിമന്ത്രങ്ങൾ ക്രിയമാണാനുവാദികളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ചതുർഥപ്രകാരമന്ത്രങ്ങൾ ശസ്ത്രാഭിഷ്ഠവനാദിഗതമെന്ന സംജ്ഞകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കപ്പെടുന്നു. „ആതപാരഥം യഥോതയേ; ബ്രഹ്മജ്ഞാനം“ ഇത്യാദി മന്ത്രങ്ങൾ ശസ്ത്രാഭിഷ്ഠവനാദിഗതത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. പഞ്ചമപ്രകാരമന്ത്രങ്ങൾക്കു ജപാനുവചനാദിഗതമെന്നു പേർ. „തദദ്രവാചഃ പ്രഥമം മസീയ; ആപോരേവതീഃ“ ഇത്യാദി ജപാനുവചനാദിഗതത്തിനു് ഉദാഹരണം.

മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിലുള്ള വേദമന്ത്രങ്ങളും സ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയായിട്ടു കർമ്മത്തിന്റെ അംശത്വത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. പ്രൈഷങ്ങളും, കരണങ്ങളും, ക്രിയമാണാനുവാദികളും ആയ മന്ത്രങ്ങളുടെ അർത്ഥം കർമ്മാംഗഭൂതമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടും, അംഗഭൂതമായിട്ടുള്ളതു സ്തുരിക്കാതിരുന്നാൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു സാധിക്കാതെ വരുന്നതുകൊണ്ടും, സ്തുരണത്തിന്നു

കരണാഭ്യർത്ഥനകളെക്കൊണ്ടും, പ്രൈമാറിയകളെക്കൊണ്ടും
ചെസ്റ്റാൻ ശക്തമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടും ഇവ ഉച്ചാരണമാത്ര
ത്താൽ കർമ്മാഗതയെ പ്രാപിക്കുന്നില്ല. അതിനാൽ വേദമന്ത്ര
ങ്ങളെല്ലാം അത്യാവശ്യമായതോടുകൂടി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാ
ണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

വേദം കർമ്മാപാസനാജ്ഞാനകാണ്ഡരൂപമായതുകൊണ്ടുള്ള
താണ്. അതിൽ കർമ്മകാണ്ഡം വിധിനിഷേധസ്വരൂപമാകുന്നു.
അപ്രാപ്തമായും ഫലവത്തായുമുള്ള അത്മത്തെ യാതൊന്നു
സ്വപ്നാത്മകമായിട്ടുള്ള പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവോ അതാകുന്നു വിധി.
അതു നാലുപ്രകാരത്തിലുണ്ട്. അവ ഉത്പത്തിവിധി, വിനി
യോഗവിധി, പ്രയോഗവിധി, അധികാരവിധി എന്നിവതന്നെ.
അവിടെ കർമ്മസ്വരൂപമാത്രബോധകമായ വിധിക്കു ഉത്പത്തി
വിധി എന്നു പേർ. „അഗ്നിഹോത്രം ജുഹോതി“ എന്നതു മേൽ
പറഞ്ഞ വിധിക്ക് ഉദാഹരണമാകുന്നു. അംഗസംബന്ധബോധക
മായ വിധിക്കു വിനിയോഗവിധി എന്നു പേർ. ഉദാഹരണം
„ഭയ്നാ ജുഹോതി“. ഇവിടെ തുരീയാപ്രതിപന്നാംഗഭാവത്തോടു
കൂടിയ ഭയ്നാ ജുഹോതി പ്രാപ്തമാകയാൽ „ഭയ്നാ കൊണ്ടു
ഹോമം ചെയ്യുന്നു“ എന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഭയ്നയുടെ അംഗത്വമെ
ന്നതു പരോദേശപ്രവൃത്തികളാൽ പ്രാപ്യമായ പാരാത്മ്യമാകുന്നു.
അത് ഈ വിധികൊണ്ടു ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പ്രയോഗത്തിലുള്ള
ആശുഭാവബോധകമായ വിധിക്കു പ്രയോഗവിധി എന്നു പേർ.
അത് അംഗവാകൈകൃതത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രധാനവിധി
തന്നെയാകുന്നു. സാംഗമായിരിക്കുന്ന പ്രധാനത്തെ അനുഷ്ഠിക്കു
ന്നതിന്നു വിജ്ഞാപത്തിൽ മാനാഭാവം നിമിത്തം അവിജ്ഞാപര
പര്യായമായ പ്രയോഗത്തിന്റെ ആശുഭാവത്തെ അതുകൊണ്ടു
വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഫലസ്വാമ്യബോധകമായ വിധിക്ക്
അധികാരവിധി എന്നു പേർ. ഇവിടെ ഫലസ്വാമ്യമെന്നതു
കർമ്മജന്യഫലഭോക്തൃത്വമാകുന്നു. „സ ച യജേത സ്വർഗ്ഗകാമഃ“
എന്നു ഉദാഹരണം. അധികാരവിശേഷവിശിഷ്ടനായിരിക്കുന്ന
വന്നതന്നെ സ്വാമ്യം ഭവിക്കുന്നു. പുരുഷവിശേഷണത്വേന
നിദ്വിഷ്ടമായതെന്നു അധികാരവിശേഷണം. „രാജാ രാജ-
സ്യേന സ്വാരാജകാമോ യജേത“ എന്നു ഉദാഹരണത്തിൽ
സ്വാരാജകാമമാത്രനായിരിക്കുന്നവന്നു തത്ഫലഭോക്തൃത്വം

ബോധിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തത്കാമനായിരിക്കുന്നവൻ രാജാവാ-
യിരിക്കണമെന്നുള്ള വിധിയുടെ പ്രാബല്യം അതിന്റെ കാരണ-
മായി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

മറെറാരു കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നു നിരീക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ
ഈ നാലു വിധികൾതന്നെ മൂന്നു വിധികളായിത്തീരുന്നു.

“വധിരത്നമപ്രാപ്തം
നിയമഃ പാക്ഷികേ സതി
തത്ര ചാന്യത്ര ച പ്രാപ്തം
പരിസങ്ഖ്യതി ഗീയതേ.”

എന്നുള്ള പ്രമാണപ്രകാരം അപൂർവ്വിധി, നിയമവിധി, പരി-
സങ്ഖ്യാവിധി എന്നു വിധികൾ മൂന്നുപ്രകാരത്തിൽ സിദ്ധിക്കുന്നു.
മുൻ പറഞ്ഞ നാലു വിധികൾ ഈ മൂന്നു വിധികളിൽ ഏതുവിധം
അന്തർവിക്കുമെന്നു കാണിക്കുന്നതു പ്രകൃതത്തിൽ ഉപയോഗമില്ലാ-
ത്തതുകൊണ്ട് അതിന്നായി ഇവിടെ യത്നിക്കുന്നില്ല.

ബ്രഹ്മചര്യാഗ്രാശ്മങ്ങളെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള അധികാര-
വിധികളേയും, വിധിനിഷേധാത്മകങ്ങളായി അധികാരിക്കുള്ള
തത്തദാഗ്രാമാപേക്ഷിതങ്ങളായ ധർമ്മങ്ങളേയും പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു
കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിധിയെ സംസ്കൃതവൈയാകരണന്മാർ അഞ്ചുപ്രകാരം
നിർദ്ദേശിച്ചുവരുന്നു. ലിഷ്ടം, ലോട്ടം, മൂന്നു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളും
പ്രൈഷ്ഠത്തെ അല്ലെങ്കിൽ വിധിയെ ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

“പ്രൈഷാതിസുഗ്ഗ്വാപ്തകാലേഷു കൃത്യാശ്ച.”

എന്ന പാണിനീസൂത്രംകൊണ്ടു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പ്രൈഷാത്മ-
മാവേദിതമായി. ചകാരംകൊണ്ടു ലിഷ്ടം, ലോട്ടം ധരിച്ചുകൊള്ളേ-
ണ്ടതാകുന്നു.

“ചാത് ലിങ്ലോടെഃ ച ഭവതഃ.”

എന്നു വ്യാഖ്യാനം.

“വിധിനിമന്ത്രണാമന്ത്രണാധീഷ്ടസംപ്രശ്നപ്രാത്ഥനേഷു ലിങ്.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ലിങ്ങിന്റെ വിദ്യുത്ഥവും പറയപ്പെട്ടു.

“ലോട് ച.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു ലിങ്ങിന്റെ അത്ഥം ലോട്ടിനുമുണ്ടെന്നു
മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്.

“തവ്യത്ത്വാനീയരഃ.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു വിധിച്ചിരിക്കുന്ന തവ്യത്പ്രത്യയവും, തവ്യ-
പ്രത്യയവും, അനീയർ പ്രത്യയവും കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളാണ്. തവ്യത്,
തവ്യ എന്ന രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങൾക്കും രൂപത്തിൽ ഭേദമില്ലെങ്കിലും
വേദത്തിൽ സ്വരനിബന്ധനമായ ഭേദം കാണപ്പെടുന്നു. ലോക
വ്യവഹാരത്തിൽ തവ്യം മാത്രമേ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ.

“അചോ യത്.”

എന്ന സൂത്രംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന യത്പ്രത്യയവും,

“ഋഹലോർണ്യത്.”

എന്ന സൂത്രത്തിലെ ണ്യത്പ്രത്യയവും

“ഏതിസ്തശാസ്യജ്ജഷഃ കൃപ്.”

എന്നാദിയായ സൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു വിധിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃപ്
പ്രത്യയവും അവസാനത്തിൽ യപ്രത്യയമായി പരിണമിക്കുന്നതു
കൊണ്ടു തവ്യപ്രത്യയം, അനീയർപ്രത്യയം, യപ്രത്യയം എന്നിവ
മൂന്നുതന്നെ കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ഇതുകൊണ്ടാണ്.
ലിജും, ലോടും മൂന്നു കൃത്യപ്രത്യയങ്ങളും വിദ്യത്വത്തെക്കുറിക്കു
മെന്നു മുൻപു പറഞ്ഞത്.

സ്പഷ്ടപ്രതിപത്തിക്കുവേണ്ടി കൃഷ്ണായുവിന്റെ വിധിരൂപ
ങ്ങളെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

കല്യാത് — കവീത — (ലിങ്).

കരോതു, കരുതാൽ — കരുതാം (ലോട്ട്).

കത്ത്വം — (തവ്യപ്രത്യയം).

കരണീയം — (അനീയർപ്രത്യയം).

കാൽ — (ണ്യത്പ്രത്യയം).

കൃത്വം — (കൃപ് പ്രത്യയം).

ഈ അഞ്ചു രൂപങ്ങളും പ്രേരണാത്മത്തെക്കുറിക്കുന്നു.
വിധിപരമായിട്ടുള്ളവയെല്ലാം ഈ അഞ്ചാലൊരു പ്രകാരത്തിൽ
തന്നെ നിദ്ദേശിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാണ്.

“അഭൃംഗമാചരേണീത്വം” — ലിങ്-പരസ്പരം.

“ഭക്ത്യാ കല്യാണമിത്രാണി

സേവേതേതരദൂരഗഃ” — ലിങ് — ആത്മനേപദം.

“മൃഡം! ജഹീഹി ധനാഗമതുഷ്ണം

കരു സദ്ബുദ്ധിം മനസി വിതുഷ്ണം

യല്ലഭസേ നിജകമ്മോപാത്തം

വിത്തം തേന വിനോദയ ചിത്തം.” — ലോട്ട് -

പരസ്പെപദം.

“പ്രതീച്ഛ മൈനാം ഭൂമേ തേ

പാണിം ഗൃഹ്ണീഷ്വ പാണിനം.” — ലോട്ട് -

പരസ്പെപദവും, ആത്മനേപദവും.

“ആത്മാവാരേ ദൃഷ്ടവുഃ ശ്രോതവ്യോ മന്തവ്യോ

നിദിദ്ധ്യാസിതവുഃ” — തവ്യപ്രത്യയം.

“ആപദി കിം കരണീയം

സ്തൂരണീയം ചരണയുഗമഞ്ചായഃ.” — അനീയർപ്രത്യയം.

“ഗേയം ഗീതാനാമസഹസ്രം

ധ്യേയം ശ്രീപതിരൂപമജസ്രം

നേയം സജ്ജനസംഗേ ചിത്തം

ദേയം ഭീനജനായ ച വിത്തം.” — യത് പ്രത്യയം.

വിധിഭേദസ്വരൂപങ്ങളെ ഇപ്രകാരം നിരൂപണംചെയ്ത പ്രകൃതത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു.

ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവൈശ്യന്മാരുടെ ബാലന്മാർ ഉപനയനാൽ പൂർവ്വം ശുഭദ്രവ്യന്മാരാകുന്നു.

“ജന്മനാ ജായതേ ശുഭഃ

കർമ്മണാ ജായതേ ദ്വിജഃ.”

എന്നു മഹാഭാരതത്തിലും,

“ശുഭദ്രേണ ഹി സമസ്താവ-

ദ്യാവഭേഭേന ജായതേ.”

എന്നു ശാസ്ത്രാന്തരത്തിലും പറഞ്ഞുകാണുന്നതു മേൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ബീജഗർഭസമുദ്ഭവ

മായിരിക്കുന്ന എന്നസ്സിനെ ഗർഭാധാനാലുപനയനാന്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങൾ അപമാജ്ജനം ചെയ്യുന്നു.

“ആധാനം തനയസ്യ പുംസവവിധിഃ
 സീമന്തജാതാഹപയാ
 നിഷക്രാമോന്നവിധിഃ ക്ഷുരോപനയനേ
 തീർത്ഥി വ്രതാനി ക്രമാത്
 ഗോദാനം ച സമാപനം വ്രതവിധേഃ
 പാണിഗ്രഹാഗ്യാഹിതീ
 വിപ്രാഭൗ വിഹിതാഃ ശുഭൗ നിഗമിതാഃ
 കാർത്യാ ക്രിയാഃ ഷോഡശഃ.”

എന്നു പ്രസിദ്ധമായ ഷോഡശക്രിയകളിൽ ഉൾപ്പെട്ട ഗർഭാധാനം, പുംസവനം, സീമന്തം, ജാതകർമ്മം, നിഷക്രാമണം എന്നു പ്രാശനം, ചെലുക്കൽ, ഉപനയനം എന്നീ എട്ടു ക്രിയകളെക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതനായ ബാലൻ പിജതപത്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ ക്രിയകൾ ഏതേതു കാലത്തു് അനുഷ്ഠിക്കണമെന്നു കാണിക്കുവാനുള്ള പ്രമാണം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“ഗർഭാധാനമുതൽ, പുംസ-
 സ്സവനം സ്പന്ദനാൽ പരാ
 ഷഷ്ഠ്യേഷ്ടമേ വാ സീമന്തോ
 മാസ്യേതോ ജാതകർമ്മ ച.

അഹന്ത്രേകാദശേ നാമ
 ചതുർത്ഥേ മാസി നിഷക്രാമഃ
 ഷഷ്ഠ്യേന്നപ്രാശനം മാസേ
 ചൂഡാ കാർത്യാ യഥാകാലം.

എവമേനസ്തഥം യാതി
 ബീജഗർഭസമുദ്ഭവം.”

ഈ ക്രിയകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം ബീജഗർഭസമുദ്ഭവമായ എന്നോ മാജ്ജനമെന്നു മേൽപറഞ്ഞ പ്രമാണത്തിൽനിന്നു സിദ്ധമായല്ലോ.

ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണത്തിലെ ആട്ടിപ്രേഷമായ “ബ്രഹ്മ-
 ചാർത്ഥസി” എന്നതിൽ ലിംഗ ലോഭം കൃത്യപ്രത്യയമെന്നുമില്ലാത്ത

തിനാൽ ധർമ്മപ്രാപ്തിക്കു നിമിത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരി തപത്തെ സിദ്ധവൽകരിച്ച് അതുകൊണ്ട് അനുവദിക്കുകമാത്രമെ ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. „ബ്രഹ്മചാർത്രി“ എന്ന പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു വേദോക്തവ്യത്തിന് അധികാരിയായി എന്നും, ദീപ്തിയായി എന്നും, ബ്രഹ്മചാർത്രിതപത്തെ പ്രാപ്തനായി എന്നുമുള്ള മൂന്നുവിധം അർത്ഥത്തെ ഭാഷ്യകാരൻ വ്യക്തമായി ഭാഷ്യത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

ദീപ്തിതപത്തെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നവൻ അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട

അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്.

അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്.

അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്.

അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്. അനുഷ്ഠാനം തപഃപ്രാപ്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതിനായിട്ടുള്ളതാണ്.

“അദ്ഭിസ്തു പ്രകൃതിസ്ഥാഭിഃ” എന്നുള്ള യാജ്ഞവല്ക്യ
സൂത്രിയെ അനുസരിച്ചതന്നെ

“വിവർണ്ണം ഗന്ധവത്തോയം
ഘേനിലം ച വിവർണ്ണയേത്.”

എന്നു ഹാരിതനും പറഞ്ഞുകാണുന്നു.

“ശബ്ദമകുച്ഛംസ്മിരപോ ഹൃദയംഗമാഃ പിബേത്.”
എന്നും,

“പ്രക്ഷാളാ പാദൌ ഹസ്തൌ ച
ത്രീഃ പിബേദംബു വീക്ഷിതം.”

എന്നു ദക്ഷനും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“രോത്രാവവീക്ഷിതേനാപി
ശുദ്ധിരക്താ മനീഷിഭിഃ
ഉദകേനാതുരാണാം തു
യഥോഷ്ണേനോഷ്ണപായിനാം.”

എന്നുള്ള പൃത്യസ്തനിയമത്തേക്കുടി ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്.

“താമ്രപാത്രസ്ഥിതൈവാപി
തഥാ തോയാശയസ്ഥിതൈഃ
കുച്ഛന്നാചമനം വിപ്രോ
നിതാം *ഖാനി സമാചരേൽ.

തദഭാവേ തു കുച്ഛീത
പാത്രധാരോദകേന ച.”

എന്നു കൗശനകവചനം കാണുന്നതുകൊണ്ടും അപ്രകാരം അനു-
ഷ്ഠിക്കുന്നതിനും വിരോധമില്ലെന്നു തോന്നുന്നു.

* “ഖാനീ ശിഷ്ണുനി.

ഖാനി ചോപസ്തശേഷമരിഷ്ണുനി.”

(എന്നു കൗശനകവചനവുമുണ്ട്).

“ശിഷ്ണുനി തതഃ ഖാനി

മുഖാനം ച നൃപാചഭേത്.” എന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിലും “നരഭേദ-
ഖ്യാനി” എന്നു മിതക്ഷേത്രയിലും കാണുന്നു.

“സംമുജ്ഞാമുഷ്ടമേന
ദിശന്മുജ്ഞാത്തതോ മുഖം
സംഹതാമുലിഭിഃ പൂർവ്വ-
മാസ്യമേതദപസ്സശേത്.”

അമുഷ്ടേന പ്രദേശിത്വാ
പ്രാണം ച സമുപസ്സശേത
അമുഷ്ടാനാമികാഭ്യം തു
ചക്ഷുഃ ശ്രോത്രേ തതഃ പരം.”

“അമുഷ്ടമദ്ധ്യമാഭ്യം ചക്ഷുഃഷി. അമുഷ്ടാനാമികാഭ്യം ശ്രോത്രേ.
കനിഷ്ടാമുഷ്ടാഭ്യം നാഭിം. ഹൃദയം തു തലേന വൈ.

സർവാഭിശ്ച ശിരഃ പശ്ചാത്
ബാഹു ചാഗ്രേണ സംസ്തശേത്
അമുലീഭിസ്സിന്ധുഭിർമദ്ധ്യമാഭിഃ.
മദ്ധ്യമാഭിർമുഖം പൂർവ്വം
തിന്ധുഭിഃ സമുപസ്സശേത്.”

എന്ന പ്രകാരം ന്യാസത്തേക്കുറിച്ചു ചട്ടികയിൽ പറഞ്ഞു കാണുന്നു.

“തജ്ജന്ത്രംഗുഷ്ടയോഗേന
സ്തശേന്നാസാപുടഭയം
അമുഷ്ടസ്ത്യാനാമികായാ
യോഗേന ശ്രവണേ സ്തശേത്.”

മദ്ധ്യമാമുഷ്ടയോഗേന
സ്തശേന്നേത്രഭയം തതഃ
കനിഷ്ടാമുഷ്ടയോഗേന
സ്തശേത് സ്തസഭയം തതഃ.

നാഭിം ച ഹൃദയം തപത്
സ്തശേത് പാണിതലേന തു
സംസ്തശേച്ച തഥാ ശീഷ്-
മയമാചമനേ വാധി.”

എന്ന ശംഖവാക്യം ഇവിടെ അനുസന്ധ്യമാകുന്നു. ഇപ്രകാരമുള്ള ആചമനവിധികളെ സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ദ്വിജധർമ്മപരമായ „കർമ്മ കുരു“ എന്ന പ്രൈഷത്തിന്റെ ഭാഷ്യത്തെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

„ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്ത് ഉത്ഥായ
ചിന്തയേദാത്മനോ ഹിതം.“

എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള പ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കുന്നതിന്നു ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്ത് ലക്ഷണം ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു.

„രജനീപ്രാന്ത്യയാമാലം
ബ്രാഹ്മഃ സമയ ഉച്യതേ.“

എന്നുള്ള സ്തോത്രവചനത്തിൽനിന്നു് ഉദ്യാൽപൂർവ്വമുള്ള മൂന്നേ മുക്കാൽ നാഴിക ബ്രാഹ്മമുഹൂർത്തമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

എന്നാൽ,

„രാത്രേ പശ്ചിമയാമന്യ
മുഹൂർത്തോ നസ്തുതീയകഃ
സ ബ്രാഹ്മ ഇതി വിജ്ഞേയോ
വിഹിതഃ സ പ്രബോധനേ.“

എന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിലും,

„രാത്രേസ്തു പശ്ചിമോ യാമോ
മുഹൂർത്തോ ബ്രാഹ്മ ഉച്യതേ.“

എന്നു ചന്ദ്രികയിലും അഭിപ്രായപുത്യാസത്തോടുകൂടി കാണുന്നു.

„ഉത്ഥായ പശ്ചിമേ യാമേ
രാത്രിവാസഃ പരിത്യജേത്
പ്രക്ഷാല്യ ഹസ്തപാദാബ്ധ്യാ-
ത്വപശ്വശ്ച ഹരിം സ്മരേത്.“

എന്നു് ആംഗിരസ്സിന്റെ വചനവും, വാമനപുരാണത്തിൽ,

„ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്തേ ബുദ്ധ്യേത
സ്മരേദ്ദേവവരാഗൃഷീൻ

യദാ സ്രാഭശുചിസ്തു
സ്തേനേന ന തുച്ഛയേത്.”

എന്നപ്രകാരവും കാണുന്നു.

“ഉത്ഥായ മാതാപിതരേ
പൂർവ്വമേവാഭിവാദയേത്.”

എന്ന ബ്രാഹ്മപുരാണത്തിൽ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“ജപയജ്ഞഗണനം ച
സമിത് പുഷ്പകശാനലാൻ
ഉദയാത്രാർച്ചഭൈക്ഷാനം
വഹ്നന്തം നാഭിവാദയേത്.”

എന്നും,

“തഥാ സ്നാനം പ്രകർവ്വന്തം
ജലമദ്ധ്യഗതം തഥാ
വിവാദശീലമശുചിം
ശയാനം നാഭിവാദയേത്.”

എന്നും,

“പാഖണ്ഡം പതിതം വ്രാത്യം
മഹാചാതകിനം ശരം
സോപാനലം കൃതം ച
നാഭിവാദേൽ കദാചന.

ധാവന്തം ച പ്രമത്തം ച
മുക്തോച്ഛാരകൃതം തഥാ
ഭുജാനമാചമാനം
നാസ്തികം നാഭിവാദയേത്.”

വമന്തം ജുഭമാണം ച
കർവ്വന്തം ദന്തധാവനം
അഭ്യുക്തശിരസം ചൈവ
സ്നാനം നൈവാഭിവാദയേത്.”

സൂക്തപാണികമനാജ്ഞാതം
മശകതം രിപുമാതുരം
യോഗിനം ച തപഃസകതം
കനിയും നാഭിവാദയേത്."

എന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നതിൽനിന്ന് അഭിവാദനാനന്മാരെ
ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പ്രാതഃസ്മരണോപയുക്തമായ ചില സ്തോത്രങ്ങളെ താഴെ
ചേർക്കുന്നു.

൧

പ്രാതഃ സ്മരാമി ഭവഭീതിമഹാത്മിശാശ്വൈത്യം
നാരായണം ശരധവാഹനമഞ്ജനാഭം
ഗ്രാഹാഭിഭൂതവരചാരണമുക്തിമേതും
ചക്രായുധം തരുണവാരിജപത്രനേത്രം.
പ്രാതൻമാമി മനസാ വചസാ ച മൂർദ്ധ്വനാ
പാദാരവിന്ദയഗളം പരമസ്വ പുണ്യം
നാരായണസ്വ നരകാഞ്ഛവതാരണസ്വ
പാരായണപ്രവണവിപ്രപരായണസ്വ.
പ്രാതർജാമി ഭജതാമഭയംകരം തം
പ്രാകുസർവ്വജനകൃതപാപഭയാപഹരൈത്യം
യോ ഗ്രാഹവഹരപതിതാംബ്രിഗജേന്ദ്രഘോര -
ശോകപ്രണാശമകരോദ്യുതശംഖചക്രം.

൨

പ്രാതഃ സ്മരാമി ഗണനാഥമനാഥമബസ്യം
സിന്ദൂരപൂരപരിശോഭിതഗണ്ഡയുഗ്മം
ഉദൃണ്ഡവിഷ്ണുപർവ്വണ്ഡനചണ്ഡഭണ്ഡം --
മാഖണ്ഡലാദിസുരനായകവൃന്ദവന്ദ്യം.
പ്രാതൻമാമി ചതുരാന്തവന്ദ്യമാനം -
മിച്ഛാമനുകൂലമഖിലം ച വരം ഭയാനം
തം തുന്ദിലം ദ്വിരസനാധിപയജ്ഞസ്മൃതം
പുത്രം വിലാസചതുരം ശിവയോഃ ശിവായ.

പ്രാതർജ്ജാമ്യഭയഭം ചെലു ഭക്തശോഭ
 ഭാവാനലം ഗണവിഭും വരകഞ്ചരാസ്ത്രം
 അജ്ഞാനകാനനവിനാശനഹവ്യവാഹ-
 മുത്സാഹവർണ്ണമഹം സുതമീശപരസ്വ.

ശ്ലോകത്രയമിദം പുണ്യം
 സദാ സാമ്രാജ്യദായകം
 പ്രാതരത്നമായ സതതം
 യഃ പഠേത് പ്രയത്നഃ പുമാൻ.

൩

പ്രാതഃ സ്മരാമി ചെലു തത് സവിതുവർണ്ണം
 രൂപം ഹി മണ്ഡലമുച്ഛോദ്യം തന്മയജ്ഞം
 സാമാനി യസ്യ കിരണഃ പ്രഭവാദിരേതരം
 ബ്രഹ്മാഹരാത്മകമലക്ഷ്യമചിന്ത്യരൂപം.

പ്രാതസ്സ്മരാമി തരണിം തന്വാങ്മനോഭിർ-
 ബ്രഹ്മേന്ദ്രപൂർവ്വകസുരൈഃ സ്തുതമച്ചിതം ച
 വൃഷ്ടിപ്രമോചനവനിഗ്രഹകേന്ദ്രഭൂതം
 തൈലോക്യപാലനപരം ത്രിഗുണാത്മകം ച.

പ്രാതർജ്ജാമി സവിതാരമനന്തശക്തിം
 പാപൈശ്വരശത്രുഭയരോഗഹരം പരം ച
 തം സർവ്വലോകകലനാത്മകകാലമുന്തിം
 ഗോകണ്ഠബന്ധനവിമോചനമാദിഭേദം.

ശ്ലോകത്രയമിദം ഭാനോഃ
 പ്രാതഃ പ്രാതഃ പഠേത്തു യഃ
 സർവ്വവ്യാധിവിനിർമ്മുക്തഃ
 പരമം സുഖമാപ്നോയാൽ.

൪

പ്രാതഃ സ്മരാമി ശരദിന്ദുകരോജപലാഭം
 സദ്രതവന്ദകരകണ്ഡലഹാരഭൂഷാ
 ഛിപ്യായുധോജ്ജിതസുനീലസഹസ്രഹസ്താം
 രക്തോല്പലാഭേരണാം ഭവതീം പരേശാം.

പ്രാതൻമാമി മഹിഷാസുരചണ്ഡമുണ്ഡ-
സുന്ദാസുരപ്രമുഖദൈത്യവിനാശദക്ഷാം
ബ്രഹ്മേന്ദ്രഭദ്രനിമോഹനശീലലീലാം
ചണ്ഡീം സമസ്തസുരമൂർത്തിമനേകരൂപാം.

പ്രാതർജാമി ഭജതാമഭിലാഷഭാത്രീം
ധാത്രീം സമസ്തജഗതാം ഭൂരിതാപഹന്ത്രീം
സംസാരബന്ധനവിമോചനഹേതുഭൂതാം
മായാം പരാധിഗതാം പരമസ്ത്ര വിഷ്ണുഃ.

ശ്ലോകത്രയമിദം ഭേദ്യം-
ശൃംഗധികായാഃ പരേന്ദ്ര യഃ
സവാൻ കാമാനവാപ്നോതി
വിഷ്ണുലോകേ മഹീയതേ.

൫

പ്രാതഃ സ്തരാമി ഭവഭീതിഹരം സുരേശം
ഗംഗാധരം വൃഷഭവാഹനമംബികേശം
ഖട്വാംഗശൂലവരദർഭയാഹസ്തമീശം
സംസാരരോഗഹരമൗഷധമദപിതീയം.

പ്രാതൻമാമി ഗിർീശം ഗിർീജാർഭഭേഹം
സർഗ്ഗസ്ഥിതിപ്രചയകാരണമാദിഭേവം
വിശേപശപരം വിജ്ഞാതവിശ്വമനോഭിരാമം
സംസാരരോഗഹരമൗഷധമദപിതീയം.

പ്രാതർജാമി ശിവമേകമനന്തമാഗ്രം
വേദാന്തവേദ്യമന്യം പുരുഷം പുരാണം
നാമാദിഭേദരഹിതം പരമാത്മതത്വം
സംസാരരോഗഹരമൗഷധമദപിതീയം.

പ്രാതഃ സമുത്ഥായ ശിവം വിചിന്ത്യ
ശ്ലോകത്രയം യഃ പഠതീഹ ഭക്ത്യാ
സ ങ്ഗവജാതം വിവിധപ്രഭുതം
ഹിതപാ പദം യാതി തദേവ ശംഭോ.

ന

ബ്രഹ്മാ മുരാരിശ്രീപുരാന്തകശ്ച
ഭാനഃ ശശീ ഭൂമിസുതോ ബുധശ്ച
ഗുരുശ്ച ശുക്രഃ ശനിരാഹുകേതവഃ
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം.

ഭൂഗുപ്തസിംഹഃ കൃതരംഗിരാശ്ച
മനുഃ പുലസ്ത്യഃ പുലഹഃ സഗൌതമഃ
രൈഭ്യോ മരീചിശ്ചുവനശ്ച ഭക്ഷഃ
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം.

സനതകുമാരഃ സനകഃ സനന്ദനഃ
സനാതനോഽപ്സാസുരിപിംഗഖൌ ച
സപ്തസ്വരഃ സപ്തസാതാനി
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം

സപ്താർണ്വാഃ സപ്ത കലാചലാശ്ച
സപ്താർണ്വോ ദപീപവരാശ്ച സപ്ത
ഭൂരാദിഭൂതാ ഭൂവനാനി സപ്ത
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം.

പൃഥുവീ സതസ്യാ സരസാസ്തഥാപഃ
സ്പൃഷ്ടീ ച വായുർജ്വഹിതം ച തേജഃ
നഭഃ സശബ്ദം മഹതാ സഹൈവ
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം.

ശ്രീകാമധേനുഃ സ ച വഹ്നതുണ്ഡ-
ശ്ചിന്താമണിഃ ശ്രീതുളസീ ച ഗംഗാ
അരുന്ധതീകൌസ്തുഭകുക്ലവൃക്ഷാഃ
കുർവ്വന്തു സർവ്വേ മമ സുപ്രഭാതം.

ഇന്ദ്രം പ്രഭാതേ പരമം പവിത്രം
പരേൽ സുരേഭാ ശുഭയാച്ച ഭക്ത്യാ
ദുഃസ്വപ്നനാശസ്തപിഹ സുപ്രഭാതം
ഭവേച്ച നിത്യം ഭഗവത്പ്രസാദാത്.

ഐ

പുണ്യശ്ലോകോ നളോ രാജാ
പുണ്യശ്ലോകോ യധിഷ്ഠിരഃ

പുണ്യശ്ലോകം ച വൈഭവേനീ
പുണ്യശ്ലോകോ ജനാദൃനഃ.

കർക്കടകസ്ത്ര നാഗസ്ത്ര ച
ദമയന്ത്യാ നളസ്ത്ര ച
ഋതുപണ്ണസ്ത്ര രാജവേഷഃ
കീർത്തനം കലിനാശനം.

അശ്വതഥാമാ ബലിച്ഛാസോ
ഹന്തമാംശ്വ വിഭീഷണഃ
കൃപഃ പരശുരാമശ്വ
സപ്തൈതേ ചിരജീവിനഃ.

സപ്തൈതാൻ സംസ്കരേണിത്വം
മാർക്കണ്ഡേയമഥാഷ്ടമം
ജീവേദ്വയംശതം സാഗ്ര-
മപമൃത്യുവിവർജിതഃ.

അഹല്യാ ദ്രൗപദീ സീതാ
താരാ മണ്ഡോദരീ തഥാ
പഞ്ചകന്യാഃ സ്മരേണിത്വം
മഹാപാതകനാശനം.”

ഇപ്രകാരം രുചിഭേദമനുസരിച്ചു പ്രാതസ്തരണം ചെയ്തശേഷം,
“സമുദ്രവസനേ ദേവി!
പവ്തസ്തനമണ്ഡിതേ!
വിഷ്ണുപത്നി! നമസ്തേസ്തു
പാദസ്സർഗ്ഗം ക്ഷമസ്വ മേ.”

എന്നു ചൊല്ലി “ഭൂമാവേകേന പാണിനാ” എന്ന വിധിപ്രകാരം
അഭിവാദനം ചെയ്ത ഭൂമിയിൽ കാലുവയ്ക്കാം.

തദനന്തരം,

“രോചനാം ചന്ദനം ഗന്ധം
മുദംഗം ദർപ്പണം മണിം
ഗുരുമണിം രവിം പശ്യ-
ന്നമസ്തേ പ്രാതരേവ ഹി.”

എന്നപ്രകാരം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളണം.

അതിന്റെ റശേഷം,

“ജാതവേഗഃ സമുത്സരേത്.

ഉദങ്മുഖോ മുത്രശക്തം

ദക്ഷിണാഭിമുഖോ നിശി

വാചം നിയമ്യ പ്രയതഃ

സംവീതാംഗോഽവതണ്ണിതഃ.

പ്രവർത്തയേൽ പ്രചലിതം

ന തു യത്താദിദിരയേത്.”

എന്നുപറഞ്ഞ ക്രമമനുസരിച്ചു മച്ചമുത്രവിസർജ്ജനം ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. അന്നന്തരം ചെയ്യേണ്ട ശൗചത്തിന്റെ വിധിയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“നിശ്ചാലാഭ്യമുത് പിണ്ഡീ

പരിമുഷ്ടമലായനഃ

അഭ്യുദ്യുതാഭിഃ ശുചിഭി-

രദ്ഭിർമുദ്ഭിശ്ച യോജയേത്.

ലേപഗന്ധാപഹം ശൗചം.

മനുപ്രതിതവിന്ദിഭിഃ.”

തദനന്തരം ചെയ്യേണ്ടതു ദന്തധാവനമാകുന്നു. അതിന്റെ വിധിയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“വടാസനാക്ഖദിര-

കരഞ്ചകരവീരജം

സജ്ജാരിമേദാപാമാക്-

മാലതീകകഭോദ ഭവം.

കഷായതികതകടകം

മുലമന്ത്രദപീദശം

വിജ്ഞാതവൃക്ഷം ജ്ഞാത-

മുജ്ജഗന്ധമിസുഭ്രമിജം.

കനീന്ദ്രഗ്രസമസ്തമുല്യം

സുകുച്ഛം ദാദശാംഗുലം

പ്രാതർഭുക്തപാച യതവാ-

ഗ്ഭക്ഷയേദന്തധാവനം.

വാചുതീവർഗ്ഗത്രിതയ-

ക്ഷേത്രാകേതന ച ഘഷ്ടയേത്
ശന്നൈസ്തേന തതോ ഭന്താൻ
ഭന്തമാംസാന്യബായയൻ."

ഇവിടെ വാചു=കൊട്ടം, ത്രിവർഗ്ഗത്രിതയം=ത്രികട്ട, ത്രിഫല, ത്രിജാതകം. ഭന്തകായുങ്ങളെക്കൊണ്ടു പല്ലുതേക്കുന്നതു പരദേശ സംപ്രദായം. "ഭന്തകായ്ക്കുനി വജ്ജയേൽ" എന്നു കേരളാചാരത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു അവയെ വജ്ജിക്കുന്നതുതന്നെ കൊള്ളാം. കേരളാചാരമനുസരിച്ച് ഉമിക്കരി മുതലായവ ഉപയോഗിക്കുന്നതു നല്ലതാകുന്നു.

അനന്തരം ജിഹ്വാനിശ്ലേഷന സംപ്രദായത്തെപ്പറയുന്നു.

“ലിഖേദനുസൃഖം ജിഹ്വാം
ജിഹ്വാനിശ്ലേഷനേന ച
തഥാസ്യമലവൈരസ്യ-
ഗന്ധാജിഹ്വാസ്യഭന്തജഃ.
അചിവൈശദ്യലഘുതാ
ന ഭവന്തി ഭവന്തി ച."

എന്നുള്ള വിധിയനുസരിച്ച് ഇരുകിട, കരിമ്പനയോല മുതലായവ കൊണ്ടു നാക്കുവടിച്ച ശുദ്ധിവരുത്തിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു. കേരളത്തിൽ ഇരുകിട സുഖഭമായിക്കിട്ടുന്നതുകൊണ്ടു ലോഹശലാകാദികളുടെ ആവശ്യം ഇവിടെ ഇല്ലെന്നറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തദനന്തരം,

“പ്രണമ്യ ദേവാൻ വൃദ്ധാംശ്ച
മംഗളാഷ്ടശതം ശുഭം
ശുണ്ഡൻ കാഞ്ചനവിന്ദസ്തം
സപ്തി പശ്യേദനന്തരം."

എന്ന വിധിപ്രകാരം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇവിടെ മംഗളാഷ്ടശതമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നവ ഏതെല്ലാമെന്നു വിവരമായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

“ദധിമധുഘൃതലാജപുഷ്പാക്ഷതോദ്ദംബരാശപത്മമുക്താ-
മണിച്ഛതരൂപാങ്കുരാദർശകന്യാധപജന്യന്ദനാഷ്ടാപദാക്ഷാതൃപ-
ത്രീതരൂദ്രപീഠാനി സന്യാനി മത്യാ ഹയാ ഹംസചാപൈശ്വ-
വുഷഃ കേസരീ ഭക്ഷിണാവർത്തശംഖാബ്ജസിദ്ധാർത്ഥകാരോചനാഃ
സ്വസ്തികസ്തോരണം കീചച വേണവോ വരവധുമ്മദസികത-
ഗണ്ഡോ ഗജസ്തോയലംബോർബുദഃ പൂണ്ണകുന്ദോ ഹരിദ്രാത്രി-
രിന്ദ്രഃ ഫലാന്യാർമാണം സിതം ചാമരം ഗൈശ്വ സവത്സാം-
ഗനാ പത്രിണീ മാനുഷം വർമ്മാനം സഹസ്രം നരാനാം
പ്രയുക്താനി യാനാനി ധന്വന്തരിവാമനോ ബ്രാഹ്മണോ ഭൂമിര-
ഭൃദ്യുതാ സിദ്ധമനം വരാഹശ്ച തോയോത്ഥിതസ്രിണയനമധു-
സ്യന്ദനസ്തന്ദപത്മാസനാഃ ഭോകപാലാഃ സുരാഃ ഖം ദിശോഽഗ്നിഃ
സരശസി സ്രവന്തുഃ സമുദ്രാ മഖാ മാരുതോ ജ്യോതിഷം ധർമ്മ-
ശാസ്ത്രാണി തീർത്ഥാനി കാവ്യം ധർമ്മാർത്ഥകാമാമൃതം ബാല-
ഖിലാദയോ വേദവാക്യം നിധിഃ കൌസ്തുഭഃ കാഞ്ചനം മാണി-
ഭൂഃ സുമേഘഃ പ്രിയംഗുഃ പ്രദീപോ വചാമോദകൈ ദിതി-
രദിതിരരുന്ധതീ ലുബ്ധഃ സാവിത്രിമാകാശഗംഗാ ശചീ ദേവ-
സ്തേനാ സ്വധാ ശാന്തിലുക്തീഃ സരസ്വതൃപതും ക്ഷമാ സ്വസ്തി-
ശബ്ദോ വഷട്കാര ഓങ്കാരപുണ്ഡ്രാഹധർമ്മക്രിയാശ്ചൈതദഷ്ടോ-
ത്തരം മംഗളാനാം ശതം ദർശനാൽ സ്പർശനാത് കീർത്തനാച്ചാ-
ശ്ശഭോനി വൃപോഽഗ്യാർത്ഥസിദ്ധിം ദിശന്തുത്ഥമാ”.

ഈ മംഗളാഷ്ടശതത്തെ കണിക്കാണകയൊ അവയെ
സ്തരിക്കുകയൊ അവയുടെ പേർ പറയുകയൊ ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു
അശ്തഭുജരൂപോയീ ഉത്തർമാർഗ്ഗസിദ്ധിയുണ്ടാകുന്നു.

അനന്തരം സ്നാനവിധിയെപ്പറയുന്നു.

“അനശ്നൻ സ്നായാത്.”

ഇവിടെ അനശ്നൻ എന്നതിന്നു ‘താമസ്യലാളഭക്ഷയൻ’ എന്നു
കല്പതരുവിൽ അർത്ഥം കല്പിച്ചുകാണുന്നു.

“നിത്യമഭ്യുദയാൽ പൂർവ്വം

സ്നാതവ്യം ശുദ്ധിമിച്ഛതാ

ഏഷ സാധാരണോ ധർമ്മ-

ശ്ചതുർണ്ണസ്വ നിത്യശഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽനിന്നു സൂത്രോദയത്തിനു മുൻപുതന്നെ സ്നാനം ചെയ്യുകൊള്ളണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

“സേതതം പ്രാതരത്വമായ
ദന്തധാവനപൂർവ്വകം
ആചരേദ്ദക്ഷിണി സ്നാനം
തപ്തയേദ്രേവമാനുഷാൻ.”

എന്നു ജാബാലിവചനം കാണുന്നു.

“ചതസ്രോ ഘടികാഃ പ്രാത-
രരുണോദയ ഉച്ചതേ
യനീനാം സ്നാനകാലസ്തു
ഗംഗാഭ്യം സദൃശം സൂതഃ.”

ഇവിടെ ‘യതഃ’ എന്നതിന്നു നിയതന്മാരെന്നും ‘അരുണോദയഃ’ എന്നതിന്നു സന്ധ്യാപൂർവ്വകാലമെന്നും വ്യാഖ്യാനത്തിൽ കാണുന്നു.

“ഉഷ്ണശ്ചന്ദ്രി യൽസ്നാനം
ക്രിയതേന്ദ്രിതേ രവേയ
പ്രാജാപതേന തത്തുല്യം
മഹാപാതകനാശനം.”

എന്നു പരാശരവചനം കാണുന്നു.

“പ്രാതർമദ്ധ്യാഹ്നയോഃ സ്നാനം
വാനപ്രസ്ഥഗൃഹസ്ഥയോഃ
യതേന്ദ്രിഷവന്നം സ്നാനം
സകൃത്തു ബ്രഹ്മചാരിണാം.”

എന്നതിന്റെ വ്യാഖ്യാനത്തിൽ ‘സകൃദിത്യശക്തപരം’ എന്നും കാണുന്നു.

“പ്രാതർമദ്ധ്യാഹ്നയോഃ സ്നാനം
ഗൃഹസ്ഥസ്യ വിധീയതേ
ശാശ്വതഃശ്ചേദമേവ കർത്വം-
ദശക്തസ്തപാപരാഹ്ണികം.”

എന്നും,

“അശിഷ്ഠം ഭവേൽ സ്നാനം
സ്നാനാശക്തേ തു കർമ്മിണം.”

എന്നും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിനെ അനുസരിച്ച്

“ചക്ഷുരോഗീ കണ്ണരോഗീ
ശിരോരോഗീ കഫാധികഃ
കണ്ഠസ്താനം പ്രകുർവീത
ശിരസ്താനസമം ഹി തത്.”

എന്നു സൂത്രത്വസാരത്തിൽ കാണുന്നു. ഈ സൂത്രത്വത്തെത്തന്നെ

“സ്നാനമദ്രിതനേത്രാസ്യ-
കണ്ണരോഗാതിസാരിഷ്യ
ആദ്ധ്വാനപീനസാജീണ്ണ-
ഭക്തവൽസ്യ ച ഗർഹിതം.”

എന്നവിധം വാഗ്ഭടാചാര്യരും അനുവദിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഇനി സ്നാനഭേദങ്ങളെപ്പറയുന്നു.

“സ്നാനാനി പഞ്ച പുണ്യാനി
കീർത്തിതാനി മനീഷിഭിഃ
ആഗേയം വാരണം ബ്രാഹ്മണം
വായുവും ദിവ്യമേവ ച.”

ഇവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും സ്വരൂപത്തെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

“ആഗേയം ഭസ്മനാ സ്നാന-
മവഗാഹ്യ തു വാരണം
ആപോഹിഷ്ഠേതി ച ബ്രാഹ്മണം
വായുവും ഗോരജഃ സൂതം.
യത്തു സാതപവഷ്ഠേണ
തത്സ്നാനം ദിവ്യമുചാതേ
തത്ര സ്നാതാ തു ശംശായാം
സ്നാതോ ഭവതി മാൻവഃ.”

ഇത്യാദി പായവയെല്ലാം സൂതികരോന്നാക്കി ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

അനന്തരം ഭോജനവിധിയെ സംക്ഷേപേണ താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

“സായം പ്രാതരാശ്വേവ സ്വാത്.”

എന്നു ശ്രുതിയും,

“സായം പ്രാതസ്തപന്നമഭി
പൂജിതമനിന്ദൻ ഭുഞ്ജീത.”

എന്നു ഗൌതമവാക്യവും കാണുന്നു.

“ആഹിതാഗ്നിരനഡപാംശ്വേ
ബ്രഹ്മചാരി ച തേ ത്രയഃ
അശ്നന്ത ഏവ സിദ്ധ്യന്തി
നൈഷാം സിദ്ധിരനശ്നതാം.”

എന്നും,

“ഗൃഹസ്ഥോ ബ്രഹ്മചാരി ച
യോ/നശ്നംസ്തു തപശ്ചരേത്
പ്രാണാഗ്നിഹോത്രലോപേന
അവകീണ്ണീ ഭവേത്തു സഃ.”

എന്നും കാണുന്നതുകൊണ്ടു ബ്രഹ്മചാരിമുതലായവരുടെ നിരാരാധ്യതം വ്യക്തമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു.

അസ്സാനഭോജനാദികളെ നിഷേധിക്കുന്നു.

“അസ്സാന്തപാ നൈവ ഭുഞ്ജീത
അജപ്താഗ്നമുദയ ച
പണ്ണപുഷ്പേ ന ഭുഞ്ജീത
രാത്രൗ ഭീപം വിനാ തഥാ.”

സ്സാനജപഹോമങ്ങളെല്ലാം ഭക്ഷണാൽപ്പൂർവ്വം ചെയ്തുകൊള്ളണം. വത്രങ്ങളുടെ അന്തർഭാഗത്തല്ലാതെ പുഷ്പഭാഗത്തു ഭക്ഷണം കഴിക്കരുത്. രാത്രിയിൽ വിളക്കില്ലാതെയും ഭുജിക്കരുത്.

“സായം പ്രാതമ്നനുഷ്ഠാനം-
മശനം ശ്രുതഭോധിതം
നാന്തരാ ഭോജനം കര്യാ-
ദഗ്നിഹോത്രസമോ വിധിഃ.”

എന്നും,

“യാമമദ്ധ്യേ ന ഭോക്തവ്യം
യാമയുഗ്മം ന ലഘയേത്
യാമമദ്ധ്യേ രസോല്പത്തി-
യാമയുഗ്മാദ് ബലക്ഷയഃ.”

എന്നും കാണുന്ന വിധികളനുസരിച്ചു ഭക്ഷണകാര്യം നിർണ്ണയിച്ചു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“ജീർണ്ണ ഭോജനമാത്രേയഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുതന്നെ ആണ് ആരോഗ്യത്തെ നില നിർത്തുവാനുള്ള പ്രധാനസംഗതി.

ദിവാസ്വാപം പ്രായേണ നിഷിദ്ധമാകുന്നു. കാലഭേദങ്ങളേയും വയോവസ്ഥകളേയും, സ്വസ്ഥമാതുരപ്രദേശങ്ങളേയും മനസ്സിലാക്കി സരിച്ചു ദിവാസ്വാപത്തിന്റെ വിധിനിർദ്ദേശങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“ദിവാസ്വാപം ന കുർവീത
യതോ/സൗ സ്വാത് കഫാവഹഃ
ഗ്രീഷ്മവർഷേഷു കാലേഷു
ദിവാസ്വാപോ നിഷിദ്ധ്യതേ.
ഉചിതോ ഹി ദിവാസ്വാപോ
നിത്യം തേഷാം ശരീരിണാം
വാതാദയഃ പ്രകുപ്യന്തി
യേഷാമസ്വപതാം ദിവാ.”

.....

“ഭോജനാത് പ്രാശിവാസ്വാപഃ
പാഷാണമപി ജീയ്യാതി

ഭോജനാനേ ദിവാസ്വാപം-
പാതവ് ത്തകമോദ്ഭവഃ.”

.....

“ദിവാ വാ യദി വാ രാത്രൗ
നിദ്രാ സാത്മീകതാ ഇ യൈഃ
ന തേഷാം സ്വപതാം ഭോഷോ
ജാഗ്രതാം ചോപജായതേ ”

.....

“ഭോജനാനന്തരം നിദ്രാ
വാതം ഹരതി പിത്തഹൃത്
കഫം കരോതി വപുഷഃ
പുഷ്ടിം നൌഘ്യം തനോതി ഹി.”

എന്നാദിയായ ആയുർവേദവിധികളെ അവധാനപൂർവ്വം ചാഞ്ഞിട്ടു കൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

“മാ ദിവാ സ്വാപ്തീഃ” എന്ന പ്രൈഷം “ദിവാസ്വാപം ന കവീത” എന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രസാമാന്യവിധിയെ അനുസരിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതു പ്രായേണ ബ്രഹ്മചാരികൾക്ക് അനുഷ്ഠേയമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.

വകലുറങ്ങുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ദോഷങ്ങളെക്കാണിക്കുന്നതിന്നു കേരളത്തിൽ പറഞ്ഞുവരാറുള്ള ഒരുപഴങ്കഥയെ താഴെ ചേർത്തു കൊള്ളുന്നു. ബുദ്ധിപൂർവ്വം ആലോചിക്കുന്നവർക്ക് അതിൽനിന്നു പലതത്വങ്ങളും ഗ്രഹിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്.

ഒരുവൻ ഗ്രീഷ്മത്തുവിൽ മദ്യാഹനകാലത്തു് എണ്ണക്കിണ്ണത്തിൽ എണ്ണയുമെടുത്തു തേച്ചുകൂടിക്കുവാൻ പോകുന്നതുകണ്ടു മരൊരുവൻ *എണ്ണക്കിണ്ണത്തിൽക്കണ്ണാടൊ” എന്നു പറഞ്ഞു

* ഈ കഥയെ ഈഷദ്ഭേദത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മറ്റുചില ഭിക്ഷകളിൽ പാഞ്ഞുവരാറുണ്ട്. എണ്ണക്കുറവിയിൽ ഒരുവൻ എണ്ണകൊണ്ടുപോകുന്നതുകണ്ടു മരൊരുവൻ “എണ്ണക്കുറിക്കു കണ്ണില്ല” എന്നുപറഞ്ഞു. എണ്ണക്കുറവിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ചു സൂക്ഷിച്ചു വയ്ക്കുന്ന സമ്പ്രദായം സാധാരണമാണെങ്കിലും അതു തേക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഒഴുറ്റി നശിച്ചുപോകുമെന്നാണ് അദ്ദേഹിന്റെ ആശയം. ശേഷമുള്ള കഥാഭാഗങ്ങൾ ഒന്നുപോലെതന്നെയാകുന്നു.

പോൾ “വെട്ടിത്താളിത്തേക്കും” എന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. ഇതു കേട്ടു മറേറവൻ “അത്താഴം കഞ്ഞിയാണോ?” എന്നു ചോദിച്ചു. അതിന്നു മറുപടിയായി “പൂച്ചാങ്കുരുന്തൽ ചൂടും” എന്ന് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ രണ്ടാമൻ “പടിപ്പുര പൊന്നാണോ” എന്നു ചോദ്യം ചെയ്തു. അതിന്നുത്തരമായി “പകൽ അല്പം ഉറങ്ങും” എന്നു പറഞ്ഞതോടുകൂടി സംഭാഷണവും അവസാനിച്ചു.

ഇതിന്റെ താൽപര്യം എന്തെന്നു താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നസമയത്തു തേച്ചുകുളിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ദൃഷ്ടിനാശം സംഭവിക്കുമെന്നാണ് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ സാരം. കാലത്തിന്റെയും തൈലത്തിന്റെയും ഉഷ്ണത്തെ അത്യാന്തരീതമായ വെട്ടിത്താളികൊണ്ടു പരിഹരിക്കാമെന്നു രണ്ടാമന്റെ മറുപടി. വെട്ടിത്താളിക്ക് ആ ഗുണമുണ്ടെങ്കിലും അതു പതിവായി ഉപയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭാരിദ്ര്യം അനുഭവിക്കുമെന്നതിനെക്കാണിക്കുവാനാണ് “അത്താഴം കഞ്ഞിയാണോ?” എന്നു ചോദിച്ചത്. “ഇഞ്ചിയിലക്കറി തൈരു തരിപ്പണം കഞ്ഞിയൊടഞ്ചും അന്തിക്കാകാ” എന്നു മലയാളപഴഞ്ചൊല്ലുപ്രകാരം രാത്രി കഞ്ഞി നിഷിദ്ധമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു കഞ്ഞി എത്രയും ഭാരിദ്രാവസ്ഥയിൽ മാത്രമേ രാത്രി ഉപയോഗിക്കാറുള്ളൂ. ഭാരിദ്രത്തിന്റെ പിടിയിൽ ഉൾപ്പെടാതിരിക്കുന്നതിന്നു പുച്ചാങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നതു ശാസ്ത്രനിദ്ധാന്തം അനുസരിച്ചാകുന്നു.

“ധാരയേൽ സതതം രത്ന-

പിദ്ധമന്ത്രമഹേഷയീഃ.”

എന്ന പ്രമാണപ്രകാരം പുച്ചാങ്കുരുന്തൽ മുതലായ ഔഷധികൾ ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. “അലക്ഷ്മീ കലിനാശനം” എന്ന ഫലശ്രുതികൊണ്ടു പുച്ചാങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നവൻ ഐശ്വര്യം വലിക്കുന്നതാണെന്നു വിചാരിക്കാം. അതുകൊണ്ടാണ് പടിപ്പുര പൊന്നാണോ എന്നു ചോദിച്ചത്. പുച്ചാങ്കുരുന്തൽ പതിവായി ചൂടുന്നവനു പടിപ്പുര പൊന്നാകുമെന്നുള്ളതു വാസ്തവമാണെങ്കിലും പകൽ അല്പം ഉറങ്ങുന്നതുനിമിത്തം പുച്ചാങ്കുരുന്തൽ ചൂടുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഫലം മുഴുവനും അനുഭവിക്കുന്നില്ലെന്ന് ഒന്നാമൻ പറഞ്ഞ വാക്കിന്റെ സാരം.

ഈ കഥയിൽനിന്നു ദിവാസ്വാപത്തിന്നു സമ്പത്ക്ഷയകര തപമുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. വെട്ടിത്താളിതേക്കുന്നവൻ ദരിദ്രനും, പുറങ്കുറുത്തു നിത്യവും ധരിക്കുന്നവൻ സമ്പന്നനും ആയി തീർന്നെന്നുള്ള കേരളീയരുടെ വിശ്വാസം ശാസ്ത്രമുലമാകുന്നു. ഇവ ഏറക്കുറെ അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതികളുമാണ്. വൻ കടലാടി (അപാമാഗ്ഗം), മുക്കുറു (ലജ്ജാലു) മുതലായ ഓഷധി കൾക്കും പ്രസിദ്ധമായിപ്പറഞ്ഞുവരാറുള്ള പ്രഭാവശക്തികളെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നോ ലോകത്തിൽനിന്നോ ധരിച്ചുകൊള്ളേണ്ട താകുന്നു.

ആയുർവേദചാർയ്വന്മാർ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം ആരോഗ്യത്തെ മാത്രം ലക്ഷ്യമാക്കിയാണ്. ശ്രുതിസ്മൃതികളിലെ വാക്യങ്ങളിൽ അദ്യക്ഷഫലങ്ങൾകൂടി അന്തർവിചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവ കേവലം മനുഷ്യബുദ്ധിഗോചരമല്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ശ്രുതിസ്മൃതി വാക്യങ്ങളെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ഈ പ്രകരണത്തിൽ വേദവാക്യങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടഫലങ്ങളെ മാത്രമെ ശാസ്ത്രങ്ങളെ കൊണ്ടു സമർത്ഥിക്കുവാൻ വിചാരിക്കുന്നുള്ളൂ. ആ സമർത്ഥനോ ധ്രുവംകൊണ്ടു വേദവാക്യങ്ങളിൽ അന്തർവിചി അർത്ഥശക്തികൾ പര്യവസാനിച്ചുപോയെന്നു വിചാരിക്കരുത്. ദൃഷ്ടഫലസമർത്ഥ മല്ലാതെ അദ്യക്ഷഫലചിന്തനം ചെയ്യുന്നില്ല. അതു മനുഷ്യ സാധ്യവുമല്ല.

“ആചാര്യാധീനോ ഭവ” എന്നുപറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു മുഴുവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ആചാര്യാശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥംകൂടി അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

“ആചിനോതി ഹി ശാസ്ത്രാത്മാ
നാചാരേ സ്ഥാപയത്വപി
സ്വയമാചരതേ യസ്മാ-
ദാചാര്യ്വസ്തേന കീർത്തിതഃ.”

എന്നു പറഞ്ഞവിധത്തിൽ ഗുണപൗരഷ്ഠ്യലാവും ആചാരപരതവുമുള്ളവനാണ് ആചാര്യ്വൻ. അപ്രകാരമുള്ള ആചാര്യ്വന് അധീനനായിരുന്നു വേദാദ്ധ്യയനാദി ചെയ്തുകൊള്ളേണ്ടതാണെന്നു താൽ പര്യം. ഖടവാദിശയനം സുഖാവഹപദാർത്ഥങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉപലക്ഷണമാകുന്നു. “സുഖിക്കു വിദ്വതില്ല” എന്നതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. വിദ്വാദ്വാസനിരതനായവൻ സുഖാനുഭോഗത്ത്പര

നായാൽ ക്രമത്താൽ അചസനായിത്തീരുമെന്നതുകൊണ്ടാണ്
ഖടപാസനശയനാദികളെ ത്യാജ്യകോടിയിൽ ഗണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“ആലസ്യം യദി ന ഭവേജ്ജഗത്യനന്തം
കോ ന സ്വാദ് ബഹു ധനവാൻ ബഹു ശ്രുതോ വാ
ആലസ്യാദിമവനിഃ സസാഗരാന്താ
സംപൂർണ്ണാ നരപശുഭിശ്ച നിർഭന്നൈശ്വ.”

എന്ന വാല്മീകീമഹർഷിയുടെ പട്ടം ഇവിടെ സ്മൃതവ്യമാകുന്നു.

ഇത്തരീതഗന്ധമാല്യാഭ്യുപഭോഗസാധനങ്ങളും വജ്രകോടി
യിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുവാനുള്ള കാരണം മുൻ പറഞ്ഞതുതന്നെ
ആകുന്നു.

അഞ്ചുപേരെ ഗുരുക്കന്മാരായിട്ടു ഗണിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ജനിതാ ചോപനേതാ ച
യശ്ച വിദ്വാം പ്രയച്ഛതി
ജ്ഞാനദാതാ ഭയത്രാതാ
പഞ്ചൈതേ ഗുരവഃ സുതാഃ.”

എന്നു പ്രമാണം.

മാതാവിന്റെ ഗൗരവത്തെ കാണിക്കുന്നതിന്നു്,

“ആസ്താം താവദിയം പ്രസൂതിസമയേ
ദുർ്വ്വാരശുലപുമാ
നൈരൂച്യം തനുശോഷണം മലമയീ-
ശയ്യാ ച സാംവത്സരീ
ഏകസ്വാപി ന ഗർഭാരഭരണ-
ക്ലേശസ്യ യസ്യാഃ ക്ഷമോ
ഭാതും നിഷ്കൃതിമുനതോഽപി തനയ-
സ്തസ്യൈ ജനന്തൈ നമഃ.”

എന്നുള്ള ആചാര്യസ്വാമികളുടെ പട്ടംതന്നെ മതിയാകുന്ന
താണ്.

“മാതൃദേവോ ഭവ.”
“പിതൃദേവോ ഭവ.”
“ആചാര്യദേവോ ഭവ.”

എന്നാദിയായ വേദവാക്യങ്ങളേയും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അനുസ്മരിച്ചു കൊള്ളുക.

ഇപ്രകാരം ആചാര്യായിനനായിരുന്നു ഗുരുവിനെ ശുശ്രൂഷ കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുത്തി അത്ഥവിചാരത്തോടുകൂടി വേദവേദാംഗങ്ങളെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ ബ്രഹ്മചര്യവ്രതം അവസാനിച്ചു. അത്ഥവിചാരം ചെയ്യാതെ വേദം പഠിക്കുന്നതുകൊണ്ടു പൂണ്ണഫലസിദ്ധി ഉണ്ടാവുന്നതല്ല. “സ്വാദ്ധ്യായോഽഭ്യാസവ്യുഃ” എന്ന പ്രകരണത്തിൽ ഭാഷ്യകാരന്മാർ ഈ അഭിപ്രായത്തെ യുക്തിപൂർവ്വം സമർത്ഥിച്ചിട്ടുണ്ട്. അനന്തരം സ്നാതകപ്രകരണത്തിൽ പ്രവേശിക്കാം.

“നാജാതലോജോപഹാസമിച്ഛേഛരത്.”

എന്ന പ്രൈഷത്തിൽ അശ്വമേധിക്കുന്ന വൈദ്യശാസ്ത്രപട്ടത്തെ താഴേ ചേർക്കുന്നു.

* “പൂണ്ണഷോഡശവർഷാ സ്മി
പൂണ്ണവിംശേന സംഗതാ.”

ഈ രണ്ടു വാക്യങ്ങളിലും വെച്ചു പ്രൈഷത്തിന്നുതന്നെ പ്രാമാണ്യം കല്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദേശകാലഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടും പ്രകൃതിഭേദങ്ങളെക്കൊണ്ടും പതിനാറു വയസ്സായാലും ചിലപ്പോൾ പ്രായപൂർത്തി വന്നില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ ജാതഹോത്രാവസ്ഥ പ്രായപൂർത്തിയെക്കുറിക്കുന്നതു നിയതംതന്നെ. അതുകൊണ്ടു കാലപരികല്പനം ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ അവസ്ഥാവിശേഷാവബോധനം ചെയ്യുന്നതുതന്നെ യുക്തമെന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു.

മുഴുവെന്നുസമയം ഓടുന്നതായാൽ പ്രവൃദ്ധമായ രക്തസഞ്ചാരംനിമിത്തം വലിച്ചിരിക്കുന്ന ഉഷ്ണരൂപങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെ ബാഹ്യമായ ശൈത്യം പെട്ടെന്നു നിരോധിച്ചു ജ്വരാദി രോഗങ്ങളെ ഉത്പാദിപ്പിക്കുവാൻ കാരണമായിത്തീരാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് “വഷ്ഠി ന ധാവേത്” എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

* “ഉനഷോഡശ” പാഠാന്തരം.

വൃക്ഷങ്ങൾ ഫലഭാരത്തെ വഹിക്കുന്നതുതന്നെ പരോപകാരം ചെയ്യുവാനുള്ള താൽപര്യംകൊണ്ടാണെന്നു കവികൾ ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു „പരോപകാരായ ഫലന്തി വൃക്ഷാഃ” എന്നു പ്രമാണം. അങ്ങനെയുള്ള ഫലങ്ങളെ സ്വാർത്ഥബുദ്ധിയോടുകൂടി കൈക്കലാക്കുന്നതു ധർമ്മവിരുദ്ധമെന്നു „ന ഫലാനി സ്വധം പ്രചിനചീത” എന്ന പ്രൈഷ്ഠികംകൊണ്ടു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

സായം കാലമുള്ള ഗ്രാമാന്തരഗമനം സന്ധ്യോ പാസനവിഷ്വാതത്തെ ചെയ്യുന്നതാകയാൽ നിഷിദ്ധമാകുന്നു.

„നിശി ചാത്രിയീകേ കാത്രി
ദണ്ഡീ മൗലീ സഹായവാനൻ.”

എന്നുള്ള വചനംകൊണ്ടു രാത്രിയിൽ ഏകനായി സഞ്ചരിക്കരുതെന്നു സാധിക്കാം. അസഹായനായിട്ടുള്ള രാത്രിസഞ്ചാരം അനന്തപരമ്പരയെ ഉദ്ഘാടിക്കുന്നതായതുകൊണ്ടു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു.

„ഭജനം പരിഹർത്തവ്യം” എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതനുസരിച്ചാണ് „ന വൃഷലൈസ്സഹ” എന്നു ഇവിടെ ശാസിച്ചിരിക്കുന്നത്. അധർമ്മപഥത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാതെ മനസ്സിനെ നീളാ പരിശുദ്ധമാക്കിവയ്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാകുന്നു നീചസംസർഗ്ഗം നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഉദപാനാവേക്ഷണം മനുഷ്യാഭജനം മായാകയാൽ അനന്തേന്ദ്രപാദകമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കിണറുകൾ കുൽപ്രദേശങ്ങളിൽ ഗർത്തങ്ങൾ മാത്രമൊ, മണൽപ്രദേശങ്ങളിൽ വലയാകൃതിയുള്ള ഇഷ്ടകകളെക്കൊണ്ടു കെട്ടിപ്പടുത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നവയോ ആയിരുന്നതിനാൽ രക്ഷാർത്ഥമായിട്ട് ഉപരിഭാഗത്തിൽ കല്ലെടുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. അതിനാൽ പ്രമത്തനായി കിണറിൽ പതിക്കാതിരിക്കുന്നതിന്നു് ഈ നിഷേധം ആവശ്യംതന്നെ.

„നാരോരോദിഷമം വൃക്ഷം
ജീണ്ണം നാവം ന ചാരുഹേതത്
ഋപേ നാലോകയേത്തായം
ന വാത്മാനം വിനാശയേത്.”

എന്നും പ്രമാണം കാണുന്നു.

“നേഗത്ത്മവേഷേത” എന്ന പ്രൈഷം മേൽ പറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

“ശരീരമാത്രം ചല ധർമ്മസാധനം.”

എന്ന വചനപ്രകാരം ധർമ്മാർത്ഥകാമമോക്ഷങ്ങൾ സിദ്ധിക്കുന്നതിന്നു ശരീരം കാരണമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതിനെ പരിരക്ഷണം ചെയ്യേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാകുന്നു. ആയുസ്സിനെ ധർമ്മാർത്ഥസുഖസാധനമായിട്ടല്ലോ ഗണിച്ചുപോരുന്നതു്. അതിനാൽ ശരീരരക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യമായ പലതത്വങ്ങളേയും ചില പ്രൈഷംകൊണ്ട് ഇവിടെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. “വഷ്ടിന ധാവേൽ”, “നോഭപാനമവേഷേത”, “നേ വൃക്ഷമാരോഹേൽ”, “നേ സംക്രമമാരോഹേൽ” എന്നാദിയാലവയെല്ലാം മേൽപറഞ്ഞ അഭിപ്രായത്തിന്റെ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

“സന്ദിശ്ശനാവം വൃക്ഷം ച
നാരോഹേദ് ദൃഷ്ടയാനവൽ.”

എന്ന് അഷ്ടാംഗഹൃദയത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. അധികം വ്യാപ്തിയുള്ള ഈ നിഷേധത്തിൽ വൃക്ഷസംക്രമാരോഹണം ഉൾപ്പെടുന്നു. പ്രമത്തനായി നിലത്തു പതിച്ചുപോയാൽ അതു് അംഗഭംഗം, രോഗം, മരണം മുതലായവയ്ക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം നിഷേധിച്ചതായി വിചാരിച്ചുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

ഗത്ത്വാദിതരണസാധനമായിരിക്കുന്ന വംശാദികാഷ്ടവിശേഷങ്ങളാകൊണ്ടു വാച്യമായിരിക്കുന്നതു “പാലങ്ങൾ” ആകുന്നു. അവയിൽ കയറിക്കടക്കുന്നതു വ്യാപത്തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പ്രത്യേകം ഇവിടെ നിഷേധിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീന കാലങ്ങളിൽ പരിഷ്കൃതസംപ്രദായത്തിലുള്ള പാലങ്ങൾ പക്ഷേ ഉണ്ടായിരുന്നില്ലായിരിക്കാം.

ശൈത്യബാധകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന വ്യാപത്തുകളിൽ നിന്നു സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്നു വേണ്ടിയാണ് ഭൂമിയെ അന്തർദ്ദാനം ചെയ്യാതെ ഇരിക്കത്തക്ക വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

“നോപരയാ ഭാരാ, പ്രപന്നമന്നമശ്ലീയാത്”, “നേ ശുക്തം”, “നേ ദപിപകം”, “നേ പയ്യുഷിതം” എന്നിവ നാലും ഭക്ഷണവിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണ്. ജന്മന്യുഭാരത്തുടേ കൊണ്ടു വരുന്ന അന്നാദികൾ കീടലൂതാദികളുടെ മലമൂത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു

മറും ഭക്ഷിക്കുവാൻ ഇടയുള്ളതുകൊണ്ടു വഞ്ചിമാകുന്നു. ശുക്തം, ദ്വിപകം, പശുഷിതം മുതലായവ ശരിയായകാലത്തു ജീർണ്ണിക്കാതെ ആലുമാനാജീർണ്ണാദിരോഗങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു കാവുന്നതുകൊണ്ടും മറും അവയെ വഞ്ചികോടിയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു യുക്തംതന്നെ.

ധർമ്മാത്മങ്ങൾക്കു ലോപംവരാതെ ഇരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ ചിരിക്കാവൂ. തദ്വ്യതിരിക്തകാലങ്ങളിൽ ഹസിക്കുന്നതു പാപത്തിന്നും, പരകോപത്തിന്നും ആക്ഷേപത്തിന്നും, കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു പരിഹരിക്കേണ്ടതാണ്. ചിരിക്കുന്നതായാൽ തന്നെ ഉറക്കച്ചിരിക്കരുത്. പൊട്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു ഹനപ്രതികൂടെ ബന്ധശൈലിപ്രതിന്നും അഭിതരോഗത്തിന്നും കാരണമായിത്തീരാവുന്നതുകൊണ്ടാണ് “നോച്ചൈഹസേത്” എന്നു വിധിച്ചിരിക്കുന്നത്.

“നാസംവൃതമുഖഃ കർച്ചാത്
ക്ഷുതിഹാസ്യവിജുംഭേനം.”

എന്ന് അഷ്ടാഗ്രഹദ്രയത്തിലും കാണുന്നു.

പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ നദീതടാകങ്ങളിൽ ഏകകാലത്തു ബഹുജനങ്ങൾ സ്നാനം ചെയ്യുക പതിവായിരുന്നു. അവരിൽ ഒരുവൻ വിവൺനായിട്ടു സ്നാനംചെയ്യുന്നതു മറുക്കുവെച്ച് ഉദ്ദേശജനകമായിത്തീരുന്നതാണ്. ദിഗംബരനായി സ്നാനം ചെയ്യുന്നതു ശൈത്യബാധക്കൂടി പലപ്പോഴും കാരണമായിത്തീരാവുന്നതുകൊണ്ടു അതിന്റെ നിഷേധം ഉപപന്നംതന്നെ. കളിക്കുന്നതും ഉറക്കുന്നതും വസ്ത്രാപഹാരദനംചെയ്യുവേണമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത് ആരോഗ്യരക്ഷാർത്ഥവും മറുക്കുവെച്ച് വൈരസ്യം തോന്നാതിരിക്കുന്നതിന്നുമാകുന്നു.

പരമാർക്കു അപ്രീതികരങ്ങളായ വാക്കുകളെ പറയരുത്.

“കാലേ ഹിതം മിതം ബ്രൂയാ-
ദവിസംവാദി വേശലം”

എന്നു ശാസ്ത്രം കാണുന്നു.

“ജിഹ്വാഗ്രേ വർത്തതേ ലക്ഷ്മീഃ
ജിഹ്വാഗ്രേ മിത്രബാധവാഃ
ജിഹ്വാഗ്രേ ബന്ധനപ്രാപ്തീ-
ജിഹ്വാഗ്രേ മരണം ധ്രുവം.”

എന്നുള്ള വചനത്തിൽനിന്നു ജിഹ്വാഗ്രചാലനംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്ന അത്മാനന്ദങ്ങളെ എളുപ്പത്തിൽ അറിയുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. നല്ലവാക്കു പറയുന്നതുകൊണ്ടു സമ്പത്തും, ബന്ധുമിത്രങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നു. ആ ജിഹ്വയെത്തന്നെ മരൊരുപ്രകാരത്തിൽ വളച്ചു ചീത്തപറയുന്നതുകൊണ്ടു ബന്ധനവും, മരണവും സമഭവിക്കുന്നു. അതിനാൽ വാഗിന്ദ്രിയത്തെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു സൂക്ഷിച്ചുവേണ്ടതാണെന്നു താൽപര്യം.

കണ്ടതും കേട്ടതും പറഞ്ഞുനടക്കുന്നതു പലപ്പോഴും അനന്തം കാരണമാണ്.

“യദീച്ഛമസി ദശീകന്തും

ജഗദേകേന കർമ്മണാ

പരാപവാദസംശ്യാഭ്യോ

ഗാം ചരന്തീം നിവാരയ.”

കിംവദന്തീപ്രിയനായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ടു ശത്രുക്കൾ വർദ്ധിക്കും. അതിനാൽ ആവക അനന്തപരമ്പരകൾക്ക് ഇടകൊടുക്കാതെ സദാചാരപരനായിരിക്കണമെന്നു നാം.

പ്രൈഷത്തേ സമഗ്രമായി സമാലോകനം ചെയ്യുമ്പോൾ വണ്ണാശ്രമദിജഡയമങ്ങളെ വിധിച്ചിരിക്കുന്നതായിക്കാണാവുന്നതാണ്. അവിടെ ആചമനാദിവണ്ണയമങ്ങളും, സമിദാധാനാദി ആശ്രമയമങ്ങളും, ആപോശനാദി ദിജഡയമങ്ങളുമാകുന്നു.

ഇനി ഈ പ്രൈഷത്തേത്തന്നെ മരൊരു കേന്ദ്രത്തിൽ നിന്നു നിരീക്ഷണംചെയ്യുമ്പോൾ “ശരീരമാലും ഖലു ധർമ്മസാധനം” എന്ന തത്വത്തെ പ്രകാരാന്തരേണ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. സമിദാധാനം മുതലായവ മനുശ്ശുദ്ധിയേയും, സ്നാനാചമനാദി ദേഹശുദ്ധിയേയും, ദിവാസ്വാപനിഷേധം ആരോഗ്യവർദ്ധനയേയും, വൃക്ഷസംക്രമാലാരോഹണനിഷേധം വ്യാപനീവൃത്തിയേയും, ശുശ്രൂഷാദിപക്വപയ്യുഷിതഭോജനനിഷേധം അജീണ്ണാദിരോഗബാധാവിമോക്ഷത്തേയും ബോധിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. സമീപസ്ഥന്മാരോടുള്ള കലഹം, ഭേദപ്രേമ മുതലായവ മനോഭൂമിയിൽനിന്നും തലോര രോഗത്തിന്നും

കാരണമായിത്തീരുന്നതുകൊണ്ട് അവയെ പരമ മൂർച്ഛി ആരോഗ്യം നിലനിൽക്കുന്നതിനും ജനവാദക പരാദിവർജ്ജനം വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ആരോഗ്യത്തെ സംരക്ഷിച്ചും മനസ്സിനെ നിയന്ത്രണം ചെയ്തും ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചു വേദവിധികളെ നിഷ്കാമമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നത് ഇഹപരലോകങ്ങളിൽ സുഖാനുഭൂതിക്കു കാരണമായിത്തീരുന്നതാണ്. അതിന്റെ വിധിനിഷേധങ്ങളെ പ്രൈഷം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. അതിന്റെ ദുഷ്ടഫലങ്ങളെ കുറിച്ച് വിചിന്തനം ചെയ്തു. അദുഷ്ടഫലങ്ങളെ വിചിന്തനം ചെയ്യുന്നത് അസാധ്യമാകയാൽ വേദമാതാവനെ വിശ്വസിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതുതന്നെ ശോഭനമായിട്ടുള്ളതു്.

കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ ഇടയിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുപോരുന്ന ബ്രഹ്മചാരിവ്രതവും സ്നാതകവ്രതവും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രൈഷമനുസരിച്ചാകുന്നു. ആദൃപ്രകരണത്തിലെ പന്ത്രണ്ടും, രണ്ടാംപ്രകരണത്തിലെ ഇരുപതും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മുപ്പത്തിരണ്ടു പ്രൈഷങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബ്രഹ്മചാരിസ്നാതകപ്രകരണങ്ങൾ പലപ്പോഴായി. ഈ രണ്ടു വ്രതങ്ങളും കേരളത്തിൽ ബഹുനിഷ്ഠയായോടുകൂടി അനുഷ്ഠിച്ചുപോന്നിരുന്നു. വ്രതകാലത്ത് അനുഷ്ഠിക്കുന്നു ഈ വിധികളെ വളരെ ശോച്യമായിക്കരുതിപ്പോന്നിരുന്നു. അപൂർവ്വഭക്ഷ്യമായ വേദവിധികളിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്ന രുക്തങ്ങളെ യഥാമതി വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഉത്സാഹിച്ചിട്ടുള്ളത് അവയുടെ ഗൗരവത്തെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തോടുകൂടിയാകുന്നു. പ്രൈഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് എത്രതന്നെ എഴുതിയാലും അവയറാനിടയുള്ളതല്ല. സകലശാസ്ത്രരത്നങ്ങളും ഇവയിൽ അന്തർവിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവയുടെ പ്രഭാവം കേവലം അളിന്യംതന്നെ. കാലഗതിവശാൽ ആക്കെങ്കിലും ഈ വിഷയത്തിൽ അനാദരമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിനെക്കൂടി പരിഹരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാരമില്ലാതില്ല. ദുരവഗാഹമായ പ്രൈഷത്തിന്റെ നാനാമുഖമായ ആശയവൈപല്യം ഭാഷ്യത്തിൽ വ്യക്തമായിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇപ്രകാരം ഒരു ഭാഷ്യത്തിന്റെ പലമായുംകൂടാതെ പ്രൈഷത്തിന്റെ അർത്ഥവബോധം ഉണ്ടാവുന്നതല്ല ഈ ഭാഷ്യകാരനെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചറിഞ്ഞ വിവരംകൂടി താഴെ ചേർത്തുകൊള്ളുന്നു.

കേരളത്തിൽ വൈദികന്മാർ ആറു പേരാണല്ലോ ഉള്ളത്. അവരിൽ തൈക്കാടും, ചെറുമുക്കും ബ്രിട്ടീഷുമലബാറിലും, കപ്ളിങ്ങാടും, പന്തലും, പെരുമ്പടപ്പും, കൈമുക്കും കൊച്ചിയിലുമാണ്. ബ്രിട്ടീഷിലുള്ള വൈദികന്മാർ ഋഗ്വേദികളും ശേഷം കൊച്ചിയിലുള്ള നാലു വൈദികന്മാരും യജുർവേദികളുമാകുന്നു. തൈക്കാട്ടു വൈദികൻ തിരുനാവായ വാല്യാന്റെ ഓരിയ്ക്കുന്നാണ്. വൈദികൻ ഓരിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഓരിയ്ക്കൻ വൈദികനെന്നു തപ്പുന്നത് എന്നു ധരിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരിക്കൽ തിരുനാവായ വാല്യാന്റെ ഒരു ശ്രാദ്ധം നടത്തുന്നതിന്നു തൈക്കാട്ട് ഇല്ലത്തു നമ്പൂരിമാരാരുംതന്നെ സമീപത്തിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു യുവാവായ തൈക്കാട്ടു നീലകണ്ഠനമ്പൂരിതന്നെ അവിടെ ചെന്നു ചേരുന്നതിന്നു നിബന്ധിതനായി. എന്നാൽ നീലകണ്ഠനമ്പൂരിയ്ക്കു വൈദികവിധികളിൽ ഒന്നുതന്നെ പരിചയമില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പോകുന്നകാര്യത്തിൽതന്നെ വളരെ വൈമനസ്യം ഉണ്ടായി. ഗന്ധർവ്വമില്ലാത്തതിൽ പോയി ശ്രാദ്ധകർമ്മവും ഒരുവിധത്തിൽ നിവ്വഹിച്ചു. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഉണ്ണിനമ്പൂരിമാരുടെ പരിഹാസപാത്രമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അന്ന് ഇരുട്ടിയശേഷമെ അവിടെനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഇല്ലത്തേക്കു പുറപ്പെടുവാൻ സാധിച്ചുള്ളൂ. ഇരുട്ടും മഴയും വളരെ ശല്യപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും ഒരു കണക്കിൽ തോണികയറി മദ്ധ്യേയുള്ള നദികടന്നു കടന്നു കയറിത്തീർന്ന സമീപമുള്ള പിഷാരത്തു ചെന്നുചേർന്നു. മഴനനഞ്ഞു ചേരുംപുറങ്ങളു കഴുപ്പുപുഴയെന്ന നമ്പൂരിയുടെ തത്കാലാവസ്ഥ ഭാര്യയായ പിഷാരസ്ത്രയുടെ മനസ്സിൽ അനുമാശങ്കയെ ഉണ്ടാക്കിത്തീർത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാക്കിനെ ഒന്നുതന്നെ അവർ വിശ്വസിച്ചില്ല. വൈദികകർമ്മങ്ങൾ നടത്തുവാൻ പരിചയമില്ലാത്ത നമ്പൂരി ശ്രാദ്ധത്തിനുപോയെന്നു പറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുമോ. ശ്രാദ്ധത്തിനു കൊടുത്ത അട തോണിയിൽ വെച്ചു മറന്നു പോയതുകൊണ്ടു തെളിവു ഹാജരാക്കുന്നതിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. രാത്രി ശിവരാത്രിയായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. പിറേറദിവസം കാലത്തു കളിച്ചു നമ്പൂരി ചൊവ്വരത്തു ദക്ഷിണാമുത്തിക്കുശ്രത്തിൽ ചെന്നുസമയം പിഷാരസ്ത്രയും കളികഴിഞ്ഞു തൊഴുവാൻ ചെന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. തലേന്നാളത്തെ

വൃത്താന്തത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം അറിയുന്നതിന്നു നമ്പൂരിയോടു നടുക്കുൽവെച്ചു സത്യംചെയ്യാൻ പിഷാരസ്യാരു നിബ്ബന്ധിച്ചു. വ്യാമോഹിതനായ നമ്പൂരി „സ്രീസംസ്കൃതമുണ്ടാകുന്നതല്ല” എന്നു സത്യംചെയ്തു. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആരാ ഇനിമേൽ യോഗിയാരാണോ” എന്നു പിഷാരസ്യാർ സോപഹാസം ചോദിച്ചു. അപ്പോഴാണ് നമ്പൂരിയെ സത്യത്തിന്റെ ഗൗരവം അദ്ദേഹത്തിന്നു തന്നെ മനസ്സിലായത്. നമ്പൂരിയുടെ ഭാവം ഉടനെ പകർന്നു. അപ്പോൾ പിഷാരസ്യാർ അമ്പരന്നുവശായി. അന്നുമുതൽ അദ്ദേഹം സർവസംഗപരിത്യാഗംചെയ്തു യോഗിയാരെന്ന സംജ്ഞ ക്ഷേപനായിത്തീർന്നു. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തെ തെക്കോട്ടു യോഗിയാരെന്നുള്ള പേർകൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചുവന്നു.

യോഗിയാർ പിന്നീടു വളരെക്കാലം ദക്ഷിണാമൂർത്തിയെ തന്നെ ഭജിച്ചു ക്ഷേത്രത്തിൽ താമസിച്ചു. കാലക്രമത്തിൽ യോഗിയാരു വേദവേദാംഗാദിപാരംഗതനായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹമാണ് പ്രൈഷത്തിന്റെ ഭാഷ്യം എഴുതിയത്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണത്തിന്റെയും സ്നാതകപ്രകരണത്തിൽ ഒന്നാം പ്രൈഷത്തിന്റെയും ഭാഷ്യം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം സ്വർ്ഗാരോഹണം ചെയ്തുകൊണ്ടു ശേഷം ഭാഗങ്ങളുടെ ഭാഷ്യം ചെറുമുക്കുവൈദികൻ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി എഴുതി ഗ്രന്ഥത്തെ സമഗ്രമാക്കി. സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കുന്നവർക്കു് ഈ രണ്ടു ഭാഷ്യത്തിനുമുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമായിക്കാണാവുന്നതാണ്. യോഗിയാരുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ കാണുന്ന വൈപുല്യവും വൈദുഷ്യവും ശേഷം ഭാഗങ്ങളിൽ കാണുന്നില്ല. രണ്ടു ഭാഷ്യകാരന്മാരുടേയും വൈദുഷ്യാദികളെ അവരവരുടെ ഭാഷ്യംതന്നെ പ്രസ്തവമാക്കുന്നു. പരമേശ്വരൻനമ്പൂരിയുടെ ഭാഷ്യത്തിൽ കേവലം പ്രൈഷാർത്ഥം മാത്രമെ പറഞ്ഞുകാണുന്നുള്ളു.

യോഗിയാർ ജീവിച്ചിരുന്നകാലംനിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്നു ചില സൗകര്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. യോഗിയാരുടെ ഇല്ലത്തേക്കു മുൻപു പലതവണയും ദത്തു് എടുക്കേണ്ടതായി വന്നിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇല്ലത്തു് ഏഴുതലമുറക്കു സന്തതിയുണ്ടാകുമെന്നു ദക്ഷിണാമൂർത്തിയുടെ അനുഗ്രഹം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്. ഏഴാമത്തെത്തലമുറ ൧൦൮൫-മാണ്ടു് അവസാനിക്കാ

റായപ്പോൾ വെളുത്തേടസ്സനമ്പൂരിയുടെ ഇല്ലത്തുനിന്നും ഒത്തു എടുത്തു. ഒരു തലമുറക്കു ൩൩സംവത്സരംവെച്ചു കണക്കാക്കുന്ന തായാൽ തന്നെ യോഗിയാരു ജീവിച്ചിരുന്നകാലം ഏകദേശം ൨൩൧-സംവത്സരങ്ങൾക്കുമുൻപാണെന്നു സിദ്ധിക്കും. അപ്പോൾ യോഗിയാരു ജീവിച്ചിരുന്നകാലം ഉദ്ദേശം ൮൦൦-നും ൮൮൦-നും മദ്ധ്യേ എന്നുതന്നെ വന്നുകൂടുന്നു. അതിൽനിന്നു ഭാഷ്യത്തിന് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം ൨൩൦ കൊല്ലത്തെ പഴക്കമുണ്ടെന്നും അനുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. യോഗിയാരു ജീവിച്ചിരുന്നകാലം കുറെക്കൂടി പ്രാചീനമാണെന്നുള്ള കേൾവി ശരിയാണെങ്കിൽ ഒരുതലമുറക്ക് ഇവിടെ ൫൦ സംവത്സരംവെച്ചു കണക്കാക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. യോഗിയാരുടെ കൃതികളായ „ആചാരം“ „ചടങ്ങു“, „പ്രായശ്ചിത്തം“ മുതലായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം നമ്പൂരിമാരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും ധാരാളം പ്രചാരമുള്ളവയാണ്. ഭാഷ്യം സമഗ്രമാക്കിയ ചെറുമക്കുവൈദികൻ പരമേശ്വരൻനമ്പൂരി യോഗിയാരുടെ സമകാലികനായിരുന്നതുകൊണ്ടു ഭാഷ്യപുരണം കാലതാമസംകൂടാതെതന്നെ നിർവ്വഹിച്ചതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്.

കിടങ്ങൂർ നെല്ലിപ്പുഴ കല്ലംപിള്ളി ബ്രഹ്മശ്രീ പത്മനാഭൻ നമ്പൂരി അവർകളുടെ ഇല്ലത്തുനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു പ്രാചീനഗ്രന്ഥം മാത്രമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ആദരം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രൈഷവും ഭാഷ്യവും കൂടും തെറ്ററിയാണ് എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നത്. പഴക്കംകൊണ്ടു പൊടിഞ്ഞും ദ്രവിച്ചും പോയിട്ടുള്ള താളിയോലഗ്രന്ഥത്തിലെ വിഷയങ്ങളെ കൂമപ്പെടുത്തി ശരിയാക്കുന്നതിന്നു വളരെ ശ്രദ്ധയും സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാഷ്യത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർത്തിട്ടുള്ള ചിലപദ്യങ്ങളുംമറ്റും അച്ചടിച്ച പുസ്തകങ്ങളിൽ പാവപ്പെട്ടാസങ്ങളോടുകൂടിയാണ് കാണുന്നത്. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥത്തിൽ കണ്ടവയ്ക്ക് ഏതുപ്രകാരമെങ്കിലും അത്ഥം കല്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതായി വരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ ആ പാഠങ്ങളെ ഭേദപ്പെടുത്താതെ അപ്രകാരം തന്നെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ട് ഉദാഹരണങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

„വിദ്യാഹ വൈ ബ്രാഹ്മണമാജഗാമ

ഗോപായ മാം ശേവധിഷ്ഠാഹമന്യീ

അസ്മയകായാഹുജവേദ്യതായ

ന മാ ബ്രൂയാ വീർവതീ യഥാസ്യാം.

യമേവ വിദ്വാച്ഛുചിമപ്രമത്തം
 മേധാവിനം ബ്രഹ്മചര്യോപപന്നം
 യസ്തേ ന ഭൂഹ്യേത് കതമച്ച നാഥം
 തസ്മൈ മാ ബ്രൂയാ നിധിപായ ബ്രഹ്മൻ."

എന്ന പ്രശ്നത്തെ

“വിദ്വാൻ വൈ ബ്രാഹ്മണമാജഗാമ
 ഗോപായ മാം ശേവധിഷ്ഠേഹമസ്തി
 അസുയകായാഗുജവേ ശരായ
 മാ മാ ബ്രൂയാ വീര്യവതീ തഥാ സ്വാം.

യമേവ വിദ്വാശ്രുതമപ്രമത്തം
 മേധാവിനം ബ്രഹ്മചര്യോപപന്നം
 അസ്മാ ഇമാമുപസന്നായ സമൃക്
 പരീക്ഷ്യ ദദ്വാദൈപ്തവീമാത്മനീഷ്യാം."

എന്നപ്രകാരം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ള മുക്തികോപനിഷത്തിൽ കാണുന്നു. ഗ്രന്ഥപാഠത്തിന് ഒരുവിധം അത്ഥംപറയുവാൻ സാധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പുസ്തകങ്ങളിൽകണ്ട പാഠങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല. ഇതുപോലെ അനേകം ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉദ്ധരിച്ചു ചേർക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിലും വിസ്തരഭയം അതിനായി തുറന്നിട്ടില്ല. വായനക്കാർ അവയെല്ലാം സ്വയം ഉദ്ധരിച്ചറിഞ്ഞുകൊള്ളേണ്ടതാകുന്നു.

പഠിക്കുന്നവരുടെ സൗകര്യം ഉദ്ദേശിച്ചു പ്രൈഷങ്ങളെല്ലാം അതാതുപ്രകാരത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. അവതാരിക ഇല്ലാതിരുന്ന ദിക്കുകളിൽ യുക്തംപോലെ ഏഴുതിച്ചേക്കുകയും, ഭാഷ്യത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചുചേർത്തിട്ടുള്ള പദ്യങ്ങളേയും മറ്റും യഥാമതി ശരിപ്പെടുത്തിയും, പ്രകരണങ്ങളുടെയും പ്രൈഷത്തിന്റെയും പൗർവാപര്യമനുസരിച്ചു ക്രമപ്പെടുത്തുകയും പൊടിഞ്ഞുപോയ ഭാഗങ്ങളെ ഉചിതമായവിധത്തിൽ പൂരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു സമഗ്രമാക്കി ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ ഇദംപ്രഥമമായി അച്ചടിപ്പിച്ച് സജ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം,
 ൨൭-൩-൧൯൦൨. }

കെ. ശങ്കരമേനോൻ.

പ്രൈം

(ഭാഷ്യഭൂഷിതം).

ബ്രഹ്മചാരിപ്രകരണം.

- മ. ബ്രഹ്മചാർയ്യി.
- ര. സമീധ ആയേഹി.
- ന. അപോശാന.
- ര. കർമ്മ കരു.
- ഉ. മാ ദിവാ സ്വാപ്സീ.
- ന. ബ്രഹ്മചാരി ഭവ.
- ഈ. ആചാര്യായീനോ ഭവ.
- വ. ആചാര്യായീനോ വേദമധീഷ്ഠ.
- ൻ. പ്രശാന്തോ ഭവ.
- മ റ്റ. അധ്വായീ ഭവ.
- മ മ. ദണ്ഡമേഖലാജടാധാരി ഭവ.
- മര. സ്രുഗൃത്തഗന്ധമാലവജ്ജീ ഭവ. (പ്രൈം).

ഭാഷ്യം.

“അഷ്ടവർഷം ബ്രഹ്മണമുപനയിത” എന്ന വിധിക്കതക്കവണ്ണം ആചാർയ്യിൻ ഉപനയനം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഉപനീതയന്മാർക്കുളായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ അനുശാസിക്കുവാൻ ചെയ്തത് ബ്രഹ്മചാരിപ്രൈംതെക്കൊണ്ടു്. അവിടെ നമുക്കു ധർമ്മപ്രാപ്തിക്കു നിമിത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരിത്വത്തെ അനുവദിക്കുന്നു, “ബ്രഹ്മചാർയ്യി” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

മ. ബ്രഹ്മചാർയ്യി.

ബ്രഹ്മചാരിയായി ഇപ്പോൾ നീയു്. ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് സാംഗമാഹിരിക്കുന്ന വേദം ഇവിടെ വിവക്ഷിതമായതു്.

“ബ്രഹ്മതപാദം ബ്രഹ്മണതപാദം
ബ്രഹ്മ വേദോഭിധീയതേ.”*

* “അനന്താ വൈ വേദാഃ” എന്ന ശ്രുതി.

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അതിനെ ചരിക്ക=പ്രാപിക്ക. ലക്ഷണയാ അദ്ധ്യയനം വിവക്ഷിതമായത്. എന്നാൽ വേദാദ്ധ്യയനത്തിനധികാരിയായി ഇപ്പോൾ നീയ് എന്നത്രേ “ബ്രഹ്മചാരി” എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്. ഇത്രനാളും വേദാദ്ധ്യയനത്തിന് അധികാരമില്ല

“ന ചാഭിവാഹരേദ് ബ്രഹ്മ
സ്വധാനിനയനാദുതേ
ശുഭ്രേണ ഹി സമസ്താവ-
ബ്രാവഭേഭേന ജായതേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ.

ഗർഭാധാനാദ്യപനയനാന്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന സംസ്കാരങ്ങളെ കൊണ്ടു സംസ്കൃതനായിരിക്കുന്ന പുരുഷനു ബീജഗർഭസമുദ്ഭവമായിരിക്കുന്ന ഏനസ്സു അപമാജ്ജനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

“ഗാർഭോഹമൈജാതകർമ്മ-
ചൗളമൗജീനിബന്ധനൈഃ
ബൈജികം ഗാർഭികഞ്ചൈനോ
ഭിജാനാപമുജതേ.”

ഗാർഭങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഹോമങ്ങൾ=ഗർഭസംസ്കാരങ്ങൾ (ഗർഭാധാനപുനഃസവനസീമന്തങ്ങൾ); ജാതസംസ്കാരങ്ങൾ=ജാതകർമ്മ ചൗളമൗജീനിബന്ധനങ്ങൾ; ഇവ അനുക്രമങ്ങളായിരിക്കുന്ന നാമകരണോപനിഷ്ക്രാമണാനുപ്രാശനങ്ങൾക്കുകൂടെ ഉപലക്ഷണങ്ങൾതാനും. സൂത്രാന്തരത്തിൽ, ഇവ, തത്തൽകാലസഹിതമാവണം ക്രമേണ പഠിതങ്ങളാവൂതുംചെയ്യൂ.

“ഗർഭാധാനമുതൗ പുനഃ-
സ്തവനം സ്തവനാൽ പുനഃ
ഷഷ്ഠ്യേഷ്ടമേ വാ സീമന്തോ
മാസ്യന്തോ ജാതകർമ്മ ച.
അഹസ്തേകാദശേ നാമ
ചതുരേണ മാസിനിഷ്ക്രാമഃ
ഷഷ്ഠ്യന്നുപ്രാശനം മാസേ
ചുഡാ കാശ്ചാ യഥാകാലം.

ഏവമനശ്ശമം യാതി
ബീജഗർഭസമുദ്ഭവം."

എന്നിങ്ങനെ. 'ജൈമിനി'മതത്തിങ്കൽ ഉപനിഷദ്ക്രാമണമില്ല ഗ്രന്ഥത്തിങ്കൽ വിധിയായ്ക്കൊണ്ടു്. ഉപനിഷത്തായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളുടെ പാവനരൂപം സൂത്രസാരത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധംതാനും.

"വൈദികൈഃ കർമ്മഭിഃ പുണ്യൈ-
ന്നിഷേകാഖ്യൈർവിജമ്പനാം
കാർത്യശ്ശരീരസംസ്കാരഃ
പാവനഃ പ്രേതൃചോഹ ച."

എന്നിങ്ങനെ. എന്നാൽ ഗർഭാധാനാദിചെയ്യാനുള്ളതായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഏനോമാജ്ഞനുംചെയ്തു് ഉപനയനമാകുന്ന സംസ്കാരത്തേക്കൊണ്ടു് സംസ്കൃതനായിരിക്കുന്ന പുരുഷനല്ലോ വേദാഭ്യയനത്തിങ്കൽ അധികാരം; താദൃശമായിരിക്കുന്ന അധികാരം നിനക്കു് ഉണ്ടായി ഇപ്പോൾ എന്നു "ബ്രഹ്മചാർത്വസി" എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു് ചൊല്ലി. "ആവശ്യകായമർണ്യയോണ്ണിനിഃ", "ണിനിസ്താച്ഛരീഭ്യേ" എന്നു വചനങ്ങളുണ്ടാകയാൽ "ബ്രഹ്മചാരി" എന്നിടത്തു 'ണിനി' പ്രത്യയത്തേക്കൊണ്ടു് അഭ്യയനത്തിന്റെ ആവശ്യകതയും സാതത്വവും സൂചിതമാവുന്നതുംചെയ്തു. അവശ്യം വേദാഭ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം; അതു സർവ്വാ വേദംതാനും; എന്നു "ബ്രഹ്മചാർത്വസി" എന്നതിന്റെ താൽപര്യം.

എന്നിയെ "ബ്രഹ്മചാർത്വസി" എന്നതിന്നു, ദ്വിജനായി നീയിപ്പോൾ എന്നാകിലുമാമത്വം. ദ്വിജനായി=രണ്ടാമതു ജാതനായി. നഭേത്തെ ജനനം മാതാവിങ്കൽനിന്നു്; രണ്ടാമതു് ഉപനയനത്തിൽനിന്നു്.

"മാതൃരഗ്രേധിജായതേ
ദ്വിതീയം മൌഞ്ജിബന്ധനേ
ബ്രാഹ്മണക്ഷത്രിയവിശ-
സ്തസ്താഭേതേ ദ്വിജായേ "

രണ്ടാമതു ജാതനായി എന്നിട്ടു ദ്വിജനായി. ഇജ്ജനനത്തിങ്കൽ സാവിത്രി മാതാവാകുന്നതു്. ആചാർയൻ പിതാവാകുന്നതു്.

“തത്ര യദ് ബ്രഹ്മജനാസ്യ
 മൗജ്ജീമന്ധനചിഹ്നിതം,
 തത്രാസ്യ മാതാ സാവിത്രി
 പിതാ തപാചായു ഇഷ്ടതേ.
 വേദപ്രദാനാദാചായുഃ
 പിതരം പരിച്ഛേതേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. മാതാപിതാക്കന്മാർ പാണ്ഡിത്യത്തിലായിരിക്കുന്ന ഭേദത്തെക്കുറിച്ചോ ഉണ്ടാക്കി, ആകയാലത്ത് അനിവാര്യമായിരിക്കുന്നു.

“ശരീരമേവ മാതാപിതരാവജനയതാം.”

ശീർഷ്വേ എന്നിട്ടല്ലോ ശരീരമെന്ന നാമമുണ്ടായി.

“തദശീർവ്വതാശാഹിതി തച്ഛരീരമഭവൽ;
 തച്ഛരീരസ്യ ശരീരത്വം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യൻ ബ്രഹ്മജനത്തെക്കുറിച്ചോ ഉണ്ടാക്കി. ആ ജനം ശ്രേഷ്ഠമായി നിത്യമായി ഇരിക്കുന്നു.

“സ ഹി വിദ്രാതസ്തം ജനയതി തച്ഛ്രേഷ്ഠം ജനം.”

“ആചാര്യസ്തസ്യ യാം ജാതിം
 വിധിവദേദപാരഗഃ
 ഉല്പാദയതി സാവിത്ര്യാ
 സാ നിത്യാ സാജരാമരം.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. എന്നിട്ട് ഉല്പാദകനാകുന്ന പിതാവിനേക്കാളിൽ, ബ്രഹ്മദനാകുന്ന പിതാവത്രേ ശരീയാനാകുന്നത്.

“ഉല്പാദകബ്രഹ്മദാതോ-
 കരീയാൻ ബ്രഹ്മദഃ പിതാ,
 ബ്രഹ്മം ജനം ഹി വിപ്രസ്യ
 പ്രേത്യ ചേഹ ച ശാശ്വതം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. എന്നാൽ സ്വപുരുഷാത്മസാധനക്ഷമമായിരിക്കുന്നു ഈ ബ്രഹ്മജനം; അതിനെ പ്രാപ്തനായി എന്നാകിലും “ബ്രഹ്മചാർയസി” എന്നതിനു താൽപര്യം. എന്നിങ്ങനെ “ബ്രഹ്മചാർയസി” എന്നതിന് ബ്രഹ്മചാർയശ്രമത്തെ പ്രാപ്തനായി ഇപ്പോൾ നീ എന്നാകിലുമാമരം.

“ബ്രഹ്മചാരി ഗുഹസ്ഥശ്ച
 വാനപ്രസ്ഥോ യതിസ്തഥാ
 ഏതേ ഗുഹസ്ഥപ്രഭോ-
 ശ്ചാത്ഥാരഃ പൃഥഗാശ്രമാഃ.”

ബ്രഹ്മചാരി, ഗുഹസ്ഥൻ, വാനപ്രസ്ഥൻ, സത്യാസി എന്നിങ്ങനെ നാലാശ്രമങ്ങളുടേയും ഉള്ളത്. അവയെ ബ്രഹ്മചാരി രണ്ടുപ്രകാരമുണ്ട്. ഉപകർഷണകരം, നൈഷ്ഠികരം എന്നിങ്ങനെ. ബ്രഹ്മചാരിയാശ്രമത്തെക്കൊണ്ടുതന്നെ ആത്മാവിന്റെ നിഷ്ഠയെ ചെയ്യുന്നു എന്നിട്ടു നൈഷ്ഠികനാകുന്നു.

“നൈഷ്ഠികോ ബ്രഹ്മചാരി തു
 വസേദാചാതുസന്നിയയ,
 തദഭാവേ/സ്യ തനയേ
 പത്യാം വൈശ്വാനരോ/പി വാ.
 അനേന വിധിനാ ഭേദം
 സാധയൻ വിജ്ഞേന്ദ്രിയഃ
 ബ്രഹ്മലോകമവാക്നോതി
 ന ചേദാ ജായതേ പുനഃ.”

ഇങ്ങനെയുള്ള നൈഷ്ഠികന്റെ വിധി. ഉപകർഷണകനാകുന്ന ആശ്രമാന്തരപ്രാപ്തിയിലേക്ക് ഉപകരിക്കുന്നു എന്നിട്ട് ആശ്രമാന്തരപ്രാപ്തിയിൽ സമുച്ചയവും വികല്പവും ആയിട്ടു രണ്ടു പക്ഷമുണ്ട്.

“ബ്രഹ്മചര്യം പരിസമാപ്യ ഗൃഹീ ഭവേദ്,
 ഗൃഹീ ഭൂതാ വനീ ഭവേത്,
 വനീ ഭൂതാ പ്രവ്രജേത്.”

എന്നിങ്ങനെ സമുച്ചയപക്ഷം.

“ചാത്ഥാര ആശ്രമാഃ ബ്രഹ്മചാരിഗുഹസ്ഥവാനപ്രസ്ഥ-
 പരിവ്രാജകാഃ. തേഷാം വേദമധീത്യ വേദൈ വേദാൻ വാ
 വിചിണ്ണബ്രഹ്മചര്യോ യമിച്ഛേ മത്തെമാവസേത്.”

ഇങ്ങനെ വികല്പപക്ഷബ്രഹ്മചര്യം. ‘പരിസമാപ്യ’ എന്നും, “വിചിണ്ണബ്രഹ്മചര്യം” എന്നുമുണ്ടാകയാൽ രണ്ടുപക്ഷത്തിലും, ബ്രഹ്മചാരിനന്തരമേ ആശ്രമാന്തരപ്രാപ്തിയാവൂ എന്നുവരും. എന്നതുകൊണ്ടു രണ്ടു പക്ഷത്തിങ്കലും അവശ്യം പ്രഥമാനുഷ്ഠേയം

ബ്രഹ്മചര്യം എന്നത്. ആശ്രമാന്തരത്തെക്കുറിച്ച് ഉപകരിക്കുകയാകുന്നത് എന്നിട്ട് ഉപകർഷണകണനം നാമം. അവിടെ ഉപകർഷണകളേറ്റം മൂന്നുപ്രകാരം. സാവിത്രവും, പ്രാജാപത്യവും, ബ്രാഹ്മവും എന്നിങ്ങനെ. അവരിൽവെച്ചു. സാവിത്രമിവിടെ പ്രാപ്തമാകുന്നത്. എന്നാലുക്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചര്യം മത്തെ പ്രാപ്തനായി എന്നാകിലുമാം, 'ബ്രഹ്മചര്യസി' എന്നതിന് താൽപര്യം. എന്നാൽ വേദാഭ്യയനത്തിന്നു കാര്യമായി എന്നും, ഭിക്ഷനായി എന്നും, ബ്രഹ്മചര്യമത്തെ പ്രാപ്തനായെന്നും, ഇവ മൂന്നും ചൊല്ലിയതായി 'ബ്രഹ്മചര്യസി' എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

ഈവണ്ണം ബ്രഹ്മചരിത്വത്തെ അനുവദിച്ചു, തലമുണ്ടെടുക്കു ചൊല്ലുന്ന പ്രൈഷ്ഠേയത്തെക്കൊണ്ടു്. തലമുണ്ടെടുക്കു ത്രിവിധങ്ങളായിട്ടുള്ളു. ആശ്രമമുണ്ടുള്ളും, വണ്ണമുണ്ടുള്ളും, ഭിക്ഷയുണ്ടുള്ളും. സമിദാധാനാദി ആശ്രമമുണ്ടുള്ളും. ആചാരനാദി വണ്ണമുണ്ടുള്ളും. ന്യായോപാസനാദി ഭിക്ഷയുണ്ടുള്ളും.

അവരിൽവെച്ചു ആശ്രമമുണ്ടുള്ളതൊക്കെയും,

൨. സമിദ ആയേഹി.

സമിദാധാനത്തെ ചെയ്യണം.

„ഭൂരാഭാഹുത്യ ന മിധഃ

സന്നിദ്ധ്യോഭിഹായസി

സായം പ്രാതശ്ച ജ്ജഹയാ-

ത്താഭിരഗ്നിമതന്ദ്രിതഃ.”

എന്നിങ്ങനെ സമിദാധാനവിധി. തൽപ്രകാരം സൂതിയിങ്കലുക്തമാവുന്നതും ചെയ്യൂ. ദൈക്ഷചരണാദി ആശ്രമമുണ്ടുള്ളതൊക്കെയും കൂടെ ഉപലക്ഷണത്താലും.

„അഗ്നിന്ധനം ദൈക്ഷചര്യം

മധഃശയ്യാം ഗുരോർവിതം

ആ സമാവർത്തനാൽ കർത്തവ്യം

കൃതോപനയനോ ഭിക്ഷഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈ സൂതിയെ അനുസരിച്ചു ഗൃഹവചനവുമുണ്ടു്.

“അഹരഹസ്സമിദാധാനം ഭൈക്ഷ്യചരണമധശ്ശയാ
ഗുരുശുശ്രൂഷേതി ബ്രഹ്മചാരിണോ നിത്യാനിത്യാനി.”
എന്നിങ്ങനെ. ഭൈമിനിമതത്തിങ്കൽ സായംകാലത്തിങ്കലേ സമി
ദാധാനമുള്ളൂ

“സദാ സായേ സമിദാധാനം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. സമിത്തുകളെ ഉണ്ടു വായുപുറാണ
ത്തിങ്കൽ വിധിക്കുന്നു.

“പാലാശ്വസ്സമിധഃ കാത്യാഃ,
ഖാദിത്യുസ്മദലാഭതഃ,
ശമീരോഹിതകാശപത്ഥാ-
സ്സദഭാവേദ്യേവേതസൗ.”

എന്നിങ്ങനെ.

“പുരാ ജഗ്രാഹ വൈ മുതൃ-
ഹ്നിസയൻ ബ്രഹ്മചാരിണം
അഗ്നിസ്തം മോക്ഷയാമാസ
തസ്മാൽ പരിചരേദ്ധി തം.”

എന്നുണ്ടാകയാൽ ആവശ്യകമിസ്സമിദാധാനം.

“അഹരഹസ്സമിദാധാനം.”

എന്നു ഗുഹ്യവചനവുമുണ്ടാകയാൽ. ഈ ഗുഹ്യവാചനത്തെ അന്ന
സരിച്ചു സൂതികളുമുണ്ട്.

“സായമേവാഗ്നിപൂജേത്യേകേ.”

“സായമേവാഗ്നിമിന്ധീതേത്യേകേ.”

എന്നല്ലോ. ഇങ്ങനെ സമിദാധാനവിധി.

ഭൈക്ഷ്യചരണപ്രകാരവുമുണ്ടു സൂതിയിൽ ചൊല്ലുന്നു.

“ഭവൽപൂർവ്വം ചരേദ് ഭൈക്ഷ്യ-
മുപനീതോ ദ്വിജോത്തമഃ
ഭവന്ധ്യം തു രാജന്യോ
വൈശ്യസ്തു ഭവദത്തരം.”

എന്നിങ്ങനെ. ഈ സൂതിയെ അന്നസരിച്ചു ഗുഹ്യവചനവുമുണ്ട്.

“ഭവൽപൂർവ്വം ബ്രാഹ്മണോ ഭിക്ഷേത ഭവതി ഭിക്ഷാം ഭേദീതി; ഭവന്യയാ രാജന്യഃ (ഭിക്ഷാം ഭവതി ഭേദീതി); ഭവദ്വന്യയാ വൈശ്യഃ (ഭേദീ ഭിക്ഷാം ഭവതീതി).”

എന്നിങ്ങനെ. അധഃശയനവിധി ഇവിടെ “തേനേക്ഷ്യമാണ്” പ്രൈഷത്തികൽ ഉണ്ടെന്നും “അധഃശായി ഭവ” എന്നിങ്ങനെ.

ഗുരുവിന്റെ ഹിതത്തെച്ചെയ്യണം. അതു മനസാ വാചാ കർമ്മണാ വേണമെന്നും.

“ഹിതം ചാസ്യാചരേണീത്യം
മനോവാക്യകർമ്മഭിഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അഹിതത്തെ ആചരിക്കുന്നവനു ഏറിയിരിപ്പോരു ദോഷമുണ്ട്.

“ഉപാധ്യായം പിതരം മാതരം ച
യേ ഭൂഹ്വതി മനസാ കർമ്മണാ വാ
തേഷാം പാപം ഭൂണഹത്യാവിശിഷ്ടം
നാനൃന്യേഭ്യഃ പാപകൃദന്തി ലോകേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാലും മറ്റും. അസുയാദിദോഷവത്തുകൾക്കായിരിക്കുന്ന ശിഷ്യർക്കു് ഈ വേദോപദേശം ചെയ്യാല്ല എന്നു മുണ്ട് സൂതിയികൽ.

“വിദ്വാ ഹ വൈ ബ്രാഹ്മണമാജഗാമ
ഗോപായ മാം ശേവധിഷ്ഠേഹമസ്മി
അസുയകായാഹജവേയസായ
ന മാ ബ്രൂയാ വീര്യവതീ യഥാ സുതം.”

ബ്രാഹ്മചര്യാദിഗുണഗണപൂർണ്ണന്മാരായിരിക്കുന്നവർക്ക് ഉപദേശിക്കാവു എന്നുമുണ്ട് അവിടെത്തന്നെ ചൊല്ലുന്നു.

“യഥേവ വിദ്വാച്ഛുചിമപ്രമത്തം
മേധാവിനം ബ്രാഹ്മചര്യോപപന്നം
യസ്തേ ന ഭൂഹ്വേൽ കതമച്ച നാഹ
തസ്തേ മാ ബ്രൂയാ നിധിപായ ബ്രാഹ്മൻ!”

എന്നിങ്ങനെ.

ഈവണ്ണമാത്രമധർമ്മങ്ങളെ ചൊല്ലിട്ടു വണ്ണധർമ്മങ്ങളെ ചൊല്ലുന്നു. വണ്ണധർമ്മങ്ങളിൽവെച്ച് ആചമനം പ്രധാനം. എന്നിട്ട് ആചമനത്തെ വിധിക്കുന്നു “അപോശ്ശാന” എന്ന ഭാഗത്തെക്കുണ്ട്.

൩. അപോശ്ശാന.

അപ്പുകളെ അശീക്കേണം. സൂത്യുക്തമായിരിക്കുന്ന ആചമനത്തെച്ചെയ്യേണം എന്നത്രേ ചൊല്ലിയത്.

“ത്രീരാചാമേദവഃ പൂർവ്വം
ദപിരുന്മുജ്യാത്തതോ മുഖം
ഖാനി ചോപസ്തശേദദ്ഭി-
രാത്മാനം ശിര ഏവ ച.”

എന്നിങ്ങനെ ആചമനത്തിന്റെ സ്വരൂപവിധി. അതിനെ വസ്തുരിച്ചു ചൊല്ലുന്നു. അവിടെ നഭഃ ഹസ്തപാദങ്ങളെ കഴുകിട്ടുവേണം ആചമിച്ചാൻ.

“പ്രക്ഷാള്യ ഹസ്തൗ പാദൌ ച
ത്രിഃ പിഞ്ചേദംബു വീക്ഷിതം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ശുദ്ധമായിരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തു വടക്കു നോക്കിത്താൻ, കിഴക്കുനോക്കിത്താൻ ഇരുന്ന്, കൈരണ്ടും മുഴംകാൽ രണ്ടിന്നും നടുവിൽവെച്ച് ബ്രാഹ്മതീർത്ഥത്തെക്കൊണ്ടുവേണമാചമിച്ചാൻ.

“അന്തർജാനഃ ശുചൌ ഭദ്രൌ
ഉപവിഷ്ഠ ഉദങ്മുഖഃ
പ്രാഗ്വാ ബ്രാഹ്മണ തീർത്ഥേന
ദപിജോ നിത്യമുപസ്തശേൽ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അംഗുഷ്ഠമുഖം ബ്രാഹ്മം തീർത്ഥമാകുന്നത്.

“കനിഷ്ഠാഭശിന്ധുഗുഹ്യ-
മൂലാന്യഗ്രം കരസ്യ ച
പ്രജാപതിപിതൃബ്രഹ്മ-
ദൈവതീർത്ഥാന്യനുക്രമാൽ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഇടത്തെക്കൈകൊണ്ടു വെള്ളം തൊട്ടിടുന്നുവേണം ആചമിച്ചാൻ.

“താവന്നോപസ്തശേദിദാൻ
യാവദാമേന ന സ്തശേൽ;
വാമേ ഹി ദാദശാദിത്വാ
വരണശ്ച ജലേശ്വരഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. പ്രകൃതിസ്ഥകളായിരിക്കുന്ന അപ്പകളെക്കൊണ്ടാചമിക്കേണം. നാഭ, പോള ഇവറ്റൊട്ടുകൂടാതെ ഇരിക്കണം. കലങ്ങിയവെള്ളം, കാച്ചുവെള്ളം, ക്ഷാരോദകം ഇത്യാദി വികൃതകളായിരിക്കുന്ന അപ്പകളെക്കൊള്ളരുത്.

“അദ്ഭിന്ത്യ പ്രകൃതിസ്ഥാഭി-
ഹ്വീനാഭിഃ ഘേനബുദ്ബുദൈഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. വലത്തേ കൈ പൂർവായതമായി നീട്ടി പശുവിന്റെ ചെവിപോലെയാക്കി വിരലൊക്കെക്കൂട്ടി വെള്ളംകോരി ഓരവിരലും ചെറുവിരലും വേറിട്ടു ഗൃഹീതകളായിരിക്കുന്ന അപ്പകളെ നോക്കി, ആചമിക്കേണം.

“ആയതം പൂർവ്വം കൃതം
ഗോകണ്ഠാകൃതിവൽ കരം
സംഹതാങ്ഗുലിനാ തോയം
ഗൃഹീതം പാണിനാ ദിജഃ.
മുക്തപാങ്ഗുഷ്ഠകനിഷ്ഠേ തു
ശേഷേണാചമനം ചരേൽ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചമിക്കുന്ന അപ്പകൾ ഏതത്തോളം ചെല്ലണം. അത് ഒരുങ്ങുന്ന മുഴുകുവാൻ വെള്ളമുണ്ടായാൽ ചെല്ലും.

“ഏദ്ഗാദ്ഭിഃ പൂയതേ വിപ്രഃ മാഷമജനമാത്രാ
ഏദയംഗമാ ഭവന്തി.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈവണ്ണം മൂന്നുവട്ടമാചമിച്ചു ഓഷ്ഠവിലം മറച്ചു അംഗുഷ്ഠമുലംകൊണ്ടു രണ്ടുവട്ടം മുഖപരിമാജ്ജനം ചെയ്യണം.

“സംഹൃതാംഗുഷ്ഠമൂലേന
ദിഃ പ്രമുജ്യാത്തതോ മുഖം.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. മധ്യമാംഗലികം മൂന്നുകൊണ്ടു മുഖോപസ്ഥംനം ചെയ്യണം.

“മധ്യമാഭിർമുഖം പൂർവ്വം
തിസ്രഭിസ്സമുപസ്ഥശേൽ.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. പിന്നെ മോതിരവിരലും പെരുവിരലും അപ്പകളുംകൂടി ചക്ഷുസ്സുകളെ സ്पर्ശിക്കേണം. മൂന്നോന്നിയും പെരുവിരലുംകൂടി നാസികകളെ സ്पर्ശിക്കേണം. ചെറുവിരലും പെരുവിരലും അപ്പകളുംകൂടി ശ്രോത്രങ്ങളെ സ്पर्ശിക്കേണം. അംഗുല്യഗ്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു ഹൃദയത്തെ സ്पर्ശിക്കേണം. എല്ലാവിരലുംകൂടി മൂർദ്ധസംസ്ഥംനം ചെയ്യണം.

“അംഗുഷ്ഠാനാമികാഭ്യോം തു
ചക്ഷുഷീ നമുപസ്ഥശേൽ,
തജ്ജന്ത്രംഗുഷ്ഠയോഃഗത
സ്ഥശേന്നാസാപുടഭാസം.
അംഗുഷ്ഠേന കനീയന്ത്യാ
കണ്ഠേ ധര്യോഗതഃ സ്ഥശേൽ
അംഗുല്യഗൈശ്ച ഹൃദയം
സർവാഭിരംഗുലീഭിശ്ശിരഃ.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചമനപരിമാജ്ജനാംഗസ്ഥംനങ്ങളിൽ ഇടയിടെ കൈകഴുകണം.

“സ്ത്രോതസ്ഥാനാനി സർവ്വാനി
സ്സഷ്ടപാ സ്സഷ്ടപാ സ്ഥശേഭവഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഈ ആചമനത്തെക്കൊണ്ടു തത്തദിദ്രിയാഭിമാനനികളായിരിക്കുന്ന ദേവതകൾ തൃപ്തിപാദാ ശുദ്ധിവരുത്തുന്നു എന്നു സൂതിരിൽചൊല്ലുന്നു.

“തിഃ പ്രാശ്നീയാദ്രഭംഭസ്മു
പ്രീതാസ്തേനാദ്രഭേവതാഃ
ബ്രഹ്മാ, വിഷ്ണുശ്ച, രുദ്രശ്ച,
ഭവന്തിത്യനുശൃണു.”

നടേ മൂന്നുവട്ടം അപ്പുകളെ പ്രശിക്കുന്നതിനെക്കൊണ്ടു
ബ്രഹ്മവിഷ്ണുരുന്മാർ പ്രീതന്മാരായി ഭവിക്കുന്നു.

“ഗംഗാ ച യമുനാ ചൈവ
പ്രിയേതേ പരിമാജ്ജനാൽ.”

ഓഷ്ഠപരിമാജ്ജനംകൊണ്ടു ഗംഗായമുനകളാകുന്ന നദി
കൾ പ്രീതകളായിട്ടു വരുന്നു.

“സ്പഷ്ടേ ലോചനയുഗേ തു
പ്രിയേതേ ശശിഭാസ്കരൗ.”

നേത്രഭയസ്സർന്നതുകൊണ്ടു ചന്ദ്രാഭിരൂന്മാർ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“നാസത്രഭസ്രൗ പ്രിയേതേ
സ്പഷ്ടേ നാസാപുടഭയേ.”

നാസികാസ്സർന്നതുകൊണ്ടു അശ്വിനീഭേദതകൾ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“കണ്ഠയുഗേ തഥാ സ്പഷ്ടേ
പ്രിയേതേ തപനിലാനചൗ.”

ശ്വാത്രഭയസ്സർന്നതുകൊണ്ടു വായുഗ്നികൾ പ്രീതന്മാരാ
യിട്ടുവരുന്നു.

“സംസ്പഷ്ടേ ഹൃദയേ ചാസ്യ
പ്രിയന്തേ സർവ്വഭവതാഃ.”

ഹൃദയസ്സർന്നതുകൊണ്ടു സർവ്വഭവതകളും പ്രീതന്മാരായിട്ടു
വരുന്നു.

“മൂലംസംസ്പർശ്നാദേകഃ
പ്രീതസ്തു പുരുഷോ ഭവേൽ.”

മൂലംസംസ്പർശ്നംകൊണ്ടു ഏകനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ
പ്രീതനായിട്ടു ഭവിക്കുന്നു.

“യ ഏവം ബ്രാഹ്മണോ നിത്യ-
മുപസ്സർന്നമാചരേൽ
ബ്രഹ്മാഭിസ്തബ്ധപത്നം
ജഗൽ സ ചരിതൃപ്പേൽ.

യാതൊരു ബ്രാഹ്മണൻ ഈവണ്ണമറിഞ്ഞു നിത്യമായിട്ട് ആചരിക്കുന്നത്, അവൻ ചില ദേവവിശേഷങ്ങളുടെ പ്രീതി വരുത്തുന്നോൻ എന്നല്ല ഇരിക്കുന്നു; ബ്രാഹ്മണൻതടങ്ങി തുണ പത്വന്തമായിരിക്കുന്ന പ്രപഞ്ചത്തെയാകെ പരിതപ്തനാക്കിയെന്നോൻ. എന്നാൽ ഈവണ്ണമറിഞ്ഞ് ആചരിക്കേണം, എന്ന് “അപോശാന” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയത്.

ഈവണ്ണം വണ്ണയ്ക്കമായിരിക്കുന്ന ആചരണത്തെപ്പറ്റിട്ടു ദ്വിജയജ്ഞാൻ ചൊല്ലുന്നത് “മർദ്ദം കരു” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു

ർ. കർമ്മ കരു

കർമ്മാണി കരു എന്നു പൊരുൾ.

“നിത്യം സ്നാതാ ശുചിഃ കർമ്മാൽ
ദേവസിംഹിതതപ്തനം
ദേവതാഭൃച്ഛനം ചൈവ
സമിദ്ധാധാനമേവ ച.”

“സന്ധ്യാപാസനമേവ ച.”

ഇത്യാദികൾ ദ്വിജയജ്ഞാക്കുന്നതു്. അവരെച്ചെയ്യേണം എന്നു താൽപര്യം. സ്നാനത്തിനന്തേ ഇതികർത്തവ്യത ഗൃഹ്യത്തിങ്കൽ ചൊല്ലുന്നു.

സ്രായം പ്രാതരഭിക്കാനേ പൂതോ ഭൂതാ സപവിത്രോദ്ഭി-
ർമാജ്ജയിത. “ആപോഹിഷ്ടീ”യാഭിസ്തിസ്രഭി, സ്തരൽ സമന്ദീ
ധാവതീ”തി ചതസ്രഭിഃ “വാമദേവന്തേ” ഇത്യാദി.

ജലവിക്ഷേപമുണ്ടു സൂത്രാന്തരത്തിങ്കൽ വിധിക്കുന്നു.

“ബ്രാഹ്മേ മുഹൂർത്ത ഉത്ഥായ
കൃതശൌചവിധിർദ്വിജഃ
പ്രാതസ്സന്ധ്യാമുപാസീത
ദന്തധാവനപൂർവ്കം.

കരാഭ്രാം തോയമാദായ
ഗായത്രാ ചാഭിമന്ത്രിതം
ആഭിത്യാഭിമുഖസ്തിഷ്ഠൻ
ത്രിരൂപമഥ വിക്ഷിപേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ജലവിക്ഷേപമെന്നായിട്ടുണ്ടു ചിലർ; ശ്രുതിയിങ്കൽ മൂന്നെന്നു ചൊല്ലാത്തതുകൊണ്ട്. പിന്നെ വലത്തുതിരിയു.

“യത് പ്രദക്ഷിണം പ്രകൃമന്തി തേന
പാപ്മാനമവധൂനന്തി.”

എന്നു ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ. ഈ ജലവിക്ഷേപത്തിന്റെ ആവശ്യകതവുമുണ്ടു സൂതിരികൾ ചൊല്ലുന്നു.

“തൃംശൽകോട്ടസ്തു വിബ്രാതാ
മന്ദേഹാ നാമ രാക്ഷസാഃ
പ്രാദുവന്തി സമസ്രാംശു-
മുദയന്തം ദിനേ ദിനേ.

അഹന്താഹന്തി തേ സവേ
സൂര്യമിച്ഛന്തി ചാദിതം
അഗ്രേ സൂര്യേ തേഷാം ച
യുദ്ധമാസീൽ സുഭാരണം.

തതോ ദേവഗണാസ്സർവ്വ
ഋഷയശ്ച തപോധനാഃ
സന്ധ്യേ തു സമുപാസീനാ
യൽ ക്ഷിപന്തി മഹജ്ജലം.

ബ്രഹ്മപ്രാഹുതിസംയുക്തം
ഗായത്ര്യാ ചാദിമന്ത്രിതം
തേന ദഹ്യന്തി തേ ദൈവ്യാ
വജ്രീഭൂതേന വാരിണാ.

ഏതദിദിതപാ യസ്സന്ധ്യാ-
മുപാസ്തേ സംശിതവ്രതഃ
ദീപ്തമായസ്സവിനേത

സവ്വാപൈഃ പ്രമുച്യതേ.”

എന്നാലീവണ്ണമറിഞ്ഞു നിത്യമായിട്ടു വിഹിതകർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കണം എന്നത്രേ “കർമ്മ കരു” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയതു്.

ഈവണ്ണ വിഹിതങ്ങളെ ചൊല്ലിയിട്ട പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കൊണ്ടു്. പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളിൽപ്പെട്ട ദിവാസ്വാപം അത്യന്തം നിഷിദ്ധം. എന്നിട്ടതിനെച്ചൊല്ലുന്ന “മാ ദിവാ സ്വാപ്നീ” എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്.

൫. മാ ദിവാ സ്വാപ്നീ.

പകൽ കിടന്നുറങ്ങാല്ലാ എന്നു താൽപര്യം. ഇദ്രിവാസ്വാപ പനിഷേധം പ്രതിഷിദ്ധങ്ങളാക്കിക്കൊണ്ടു് ഉപലക്ഷണം. എന്നാൽ ഉൾക്കൊള്ളാത്തതായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചിരുന്ന വേദാഭ്യയനത്തെ ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നത്രേ ആചാര്യൻ പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കൊണ്ടു് ചൊല്ലിയതു്.

“അഥൈനം സംശാസ്തി” എന്ന വിധിക്കുതക്കവണ്ണമാകയാൽ, സമസ്തവേദാഭ്യയനോപകാരിയായിരിക്കുന്ന സാവിത്രിപുരാഭേദനത്തെയു് അഭ്യയനധർമ്മങ്ങളായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ അനുശാസിക്കുമാണു് ചെയ്തതു് “ബ്രഹ്മചാര്യചാര്യധീനീ” എന്ന പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കൊണ്ടു്. അവിടെ നമുക്കു് അഭ്യയനപ്രാപ്തിക്കു് നിമിത്തമായിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരിത്വത്തെ അനുവദിക്കുന്ന ബ്രഹ്മചാരി എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്. ബ്രഹ്മചാരി, “വേദോ ബ്രഹ്മ” എന്നു ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ ഇവിടെയും ബ്രഹ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് വേദാ വിവക്ഷിതമായതു്. പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കൊണ്ടു് പരിപാലിക്കുന്ന ക്രിയാർഹം പ്രതിവാക്യം യജുർവിദ്യയ്ക്കു് കൊള്ളണം.

൬. ബ്രഹ്മചാരി ഭവ.

ബ്രഹ്മചാരിയായിട്ടു് ഭവിക്കേണം. “വേദോ ബ്രഹ്മ” എന്നു ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ ഇവിടെയും “ബ്രഹ്മ”ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് സാമാന്യമായിരിക്കുന്ന വേദം വിവക്ഷിതമായതു്. വേദാഭ്യയനം നിമിത്തമായിട്ടു് നിയമവിശേഷങ്ങളെ ചരിക്കുന്നതു, എന്നിട്ടു് “ബ്രഹ്മചാരി”യാകുന്നു. ഇവിടെത്തെ ‘ണിനി’പ്രത്യയത്തിനെക്കൊണ്ടു് നിയമവിശേഷപരണശീലനായിരിക്കണം എന്നു് താൽപര്യം.

ഇവിടെ പ്രസക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന നിയമവിശേഷങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന പ്രൈശ്ചര്യത്തെക്കൊണ്ടു്.

൭. ആചാര്യധീനോ ഭവ.

ആചാര്യധീനനായിട്ടു് ഭവിക്കേണം.

“ഉപനീയ തു യശ്ശിഷ്യം
വേദമദ്ധ്യാപയേദ് ദധിജഃ

സകല്പം നരഹസ്തം ച
തമാചാര്യം പ്രവക്ഷതേ.”

യാതൊരു ഭിജൻ ശിഷ്യനെ ഉപനയനമാകുന്ന സംസ്കാര
രീതിക്കൊണ്ടു സംസ്കൃതനാക്കി കല്പരഹസ്തസമീതമാവണം വേദ
ത്തെ അദ്ധ്യാപനം ചെയ്യുന്നത്, അവനെ ആചാര്യൻ എന്നു
ചൊല്ലുന്നു. തദധീനനായിട്ടു വർത്തിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു താൽ
പര്യം.

ആചാര്യധീനനായിട്ടു വേദാദ്ധ്യയനം ചെയ്യണമെന്നു ചൊല്ലുന്നു.

വ. ആചാര്യധീനോ വേദമധീഷ്ഠ.

അദ്ധ്യയനരത്നം പിന്നെയും നിയമവിശേഷത്തെ ചൂല്ലുന്നു.

ൻ. പ്രശാന്തോ ഭവ.

ഏകാദശ ശാന്തനായിട്ടു ഭവിച്ചാലും എന്നു ശാഖാന്തര
ങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യധീനതാം പ്രശാന്തമായിട്ടു ഭവി
ച്ചുകൊള്ളണം; ജിതേന്ദ്രിയനായിട്ടു ഭവിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു
താൽപര്യം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിങ്കൽ സൂതിയുണ്ടു്.

“ഇന്ദ്രിയാണാം വിചരതാം
വിഷയേഷ്ഠപഹാരിഷു
സംയമേ യത്നമാതിഷേ-
ഭിഭാൻ യന്തേവ വാജിനാം.

സേവേതേമാംസ്തു നിയമാൻ
ബ്രഹ്മചാരി ഗുരൗ വസൻ
സന്നിയമേന്ദ്രിയഗ്രാമം
തപോവൃദ്ധ്യർത്ഥമാത്മനഃ.

ഇന്ദ്രിയാണാം വിചരതാം
യദ്വേകം ക്ഷരതീന്ദ്രിയം
തേനാസ്യ ക്ഷരതി പ്രജ്ഞാ
ദൃതേഃ പാദാദിവോദകം.”

എന്നിങ്ങനെ.

പിന്നെയും നിയമവിശേഷത്തെ ചൊല്ലുന്ന ശേഷത്തെക്കൊണ്ട്.

൧൦. അധശ്ശായ ഭവ.

അധശ്ശായിയായിട്ടു ഭവിക്കേണം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്ഥത്തിങ്കൽ ഗൗതമവചനമുണ്ട് “അധശ്ശയീത” എന്നിങ്ങനെ. ഇവിടത്തെ അധശ്ശയനവിധിക്കു പശ്ചാദാസം അത്ഥമാകുന്നത്. വടപാദിയിങ്കൽ ശയിക്കരുത് എന്നു താൽപര്യം.

“വടപാസനം ച ശയനം

വജ്ജയേട്ടുന്തയാവനം

സ്വപേദേകകശേഷേപവ

ന രേതഃ സ്മുന്ദയേൽ കപചിൽ.”

ചിഹ്നങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന ശേഷത്തെക്കൊണ്ട്.

൧൧. ദണ്ഡമേഖലാജടാധാരി ഭവ.

ദണ്ഡമേഖലാജടാധാരിയായിട്ടു ഭവിക്കേണം. വണ്ണഭേദേന ദണ്ഡവിശേഷങ്ങളെ ഉണ്ട് ഗ്രഹ്യത്തിങ്കൽ ചൊല്ലുന്ന

“പലാശം ബ്രാഹ്മണസ്യ.”

ഇത്യാദി. അപ്പുണ്ണതന്നെ മേഖലകളെയുമുണ്ട് ചൊല്ലുന്ന

“മൌഞ്ജീം ബ്രാഹ്മണസ്യ.”

ഇത്യാദി. “ത്ര ഗുണഃ പ്രദക്ഷിണാ മേഖലഃ” എന്നു സൂതിയും ഉണ്ട്. ഇദണ്ഡമേഖലാശബ്ദം യജ്ഞോപവീതോത്തരീയങ്ങൾക്കു കൂടെ ഉപലക്ഷണം.

“കാറ്റാസമുപവീതം സ്വാ

ദപിപ്രസ്വാഭാവാതം ത്രിവൃൽ

ശണസൂത്രമയം.”

ഇവിടെ ജടാശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ശിഖയെച്ചൊല്ലി.

“യഥൈഷാം ഗോത്രകല്പഃ കലകല്പോ വാ.”

ഇതി ത്വായേന ശിഖാധാരിയായി ഭവിച്ചുകൊള്ളണം. ചഞ്ച ശിഖനാമി ഭവിച്ചുകൊള്ളണം എന്നു താൽപര്യം.

“സശിഖം വചനം കാത്വ-

മാസ്താനാദ് ബ്രഹ്മചാരിണാ

ആ ശരീരവിമോക്ഷാന്തര

ബ്രഹ്മചര്യം നചേദ് ഭവേൽ.”

ഇങ്ങനെ കാത്തുയറവചനമുണ്ടാകയാൽ. വികല്പപക്ഷത്തെ കാട്ടുന്ന ആപസ്തംബൻ

“മുണ്ഡോ വാ ജടിലോ വാ സ്യാ-
ഭഥവാ സ്യാച്ഛിഖാജഃ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഗൌതമവചനവുമുണ്ട്, “മുണ്ഡശ്ശിഖീ വാ” എന്നിങ്ങനെ.

ഇവണ്ണ നിമന്തങ്ങളെ ചാല്പിട്ട പ്രതികീലങ്ങളെ ചെല്ലുന്ന ശേഷത്തെ കൊണ്ടു്.

മര. സ്രീനൃത്തഗന്ധമാല്യവഞ്ജീ ഭവ.

സ്രീനൃത്താദികളെ വഞ്ജിക്കേണം. വഞ്ജനമാകുന്നതു തദപഭോഗവഞ്ജനം. ഇവിടത്തെ സ്രീനൃത്താദിഗ്രഹണം അശ്ശീലഭാഷണാദികൾക്കുകൂടെ ഉപലക്ഷണത്താനം.

“മധുമാംസാഞ്ജനോച്ഛിഷ്ട-
ശുക്തസ്രീപ്രാണിഹിംസനം
ഭാസ്തരാലോകനാശ്ശീല-
പരിവാദാശ്ച വഞ്ജയേൽ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഉക്താത്മത്തെ അനുസരിച്ച സൂത്രന്തരങ്ങളുമുണ്ട്.

“വഞ്ജയേന്മധുമാംസഗന്ധമാല്യദിവാസപ്ലാഞ്ജനാ-
ഭൃഞ്ജനയാനോപാനച്ഛത്രകാമക്രോധലോഭ-
മോഹവാദവാദനസ്താനദന്തയാവനമഷ്ടനൃത്തഗീത-
പരിവാദാനി.”

ഇങ്ങനെ ഗൌതമവചനം.

“വഞ്ജയേന്മധുമാംസം ച
ഗന്ധമാല്യരസാൻ സ്രിയഃ
ശുക്താനി ചൈവ സർപ്പാണി
പ്രാണിനാം ചൈവ ഹിംസനം.

അഭ്രംഗമഞ്ജനം ചാക്ഷ്ണേ-
രൂപാനച്ഛത്രയാരണം
കാമം ക്രോധം ച ലോഭം ച
നന്തനം ഗീതവാദനം.

ദൂതം ച ജനവാദം ച
പരിവാദം തഥാ/നൃതം
സ്രീണാം ച പ്രേക്ഷണാലാപ-
മുപഹാരം പരസ്യ ച.”

ഇങ്ങനെ മനവചനം.

“ന സൂയേത യദി സൂയേതാവിഗ്രഹ സൂയേത സ്രീഭി-
ത്വാവദസംഭാഷീ മുദഗ്ദ്ധാന്തോ ദാന്തോ ക്രീമാൻ രൂഢധൃതിഃ.”

എന്നും ഉക്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നാലുക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന യമ
നിയമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചിരുന്നു സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദത്തെ
അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നു താൽപര്യം. ഇത്, ഇവിട
ത്തെ ബ്രഹ്മചാരിശബ്ദത്തെക്കൊണ്ട് ഉക്തമാവുന്നതും ചെയ്തു. എ
ന്നിയേ, ശാഖാന്തരത്തിങ്കൽ

“ആചാര്യായീനോ വേദമധീഷ്യ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ ‘ഗുണോപസംഹാര’ ന്നായേന
ഇവിടെക്കൂടെ യോജിപ്പിച്ചുകൊള്ളുകിലുമാം. ആചാര്യായീന
നായിരുന്നു വേദത്തെ അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം. യാവനോ
രുത്തൻ ഉപനയനത്തെച്ചെയ്തു ശിഷ്യനായിക്കൊണ്ടു വേദത്തെ
ദാനം ചെയ്യുന്നത്, അവനാചാര്യനാകുന്നത്.

“ഉപനീയ ദദഭേദ-
മാചാര്യസ്സ ഉദാഹൃതഃ.”

ഇങ്ങനെ യാജ്ഞവല്ക്യവചനമുണ്ടാകയാൽ. ആചാര്യായീനത=
തന്നിയോഗവർത്തിത്വം. ഗുരുക്കന്മാരിൽവെച്ച് ആചാര്യൻ ശ്രേഷ്ഠ
നാകുന്നത്.

“ആചാര്യഃ ശ്രേഷ്ഠോ ഗുരൂണാം മാതേത്യേകേ.”

ഇങ്ങനെ ഗൌതമവചനമുണ്ടാകയാൽ.

“ഗുരൂണാമപി സർവേഷാം
പൂജാഃ പഞ്ച വിശേഷതഃ
യോ ഭാവയതി യാ സുതേ
യേന വിദ്യാപദിശ്യതേ.
ജ്യേഷ്ഠോ ഭൂതാ ച ഭൂതാ ച
പഞ്ചൈതേ ഗുരവഃ സ്മൃതാഃ.”

“ശ്രേഷ്ഠ തേഷാം മാതാ സുപൂജിതാ.”

എന്നുമുണ്ടു്.

“മാസാൻ ദശോദരസ്ഥം യാ
 ധൃതപാ ശുഭൈസ്സമാകലാ
 വേദനാവിവിധൈർദുഃഖൈഃ
 പ്രസുയേത വിമൂർച്ഛിതാ.
 പ്രാണൈരപി പ്രിയാൻ പുത്രാ-
 നന്യതേ സുതവത്സലാ
 കസ്തസ്യാ നിഷ്കൃതിം കത്തും
 ശക്തോ വച്ശഗതൈരപി.”

എന്നിട്ടതു മാതാവിന്നേ ശൗരവും.

“യന്മാതാപിതരൗ ക്ലേശം
 സഹേതേ സംഭവേ നൃണാം
 തയോൻ നിഷ്കൃതിശ്ശക്യാ
 കത്തും വച്ശഗതൈരപി.
 തയോന്നിത്യം പ്രിയം കത്യാ-
 ദാചാതുസ്വ ച സർവ്വാ
 തേഷു ഹി ത്രിഷു തുഷ്ടേഷു
 തപസ്സാം സമാപ്യതേ.
 തേഷാം ത്രയാണാം ശുശ്രൂഷാ
 പരമം തപ ഉച്യതേ
 ന തൈരനഭ്യുനജ്ഞാതോ
 ധർമ്മന്യം സമാചരേൽ.”

ഇത്യാദിവചനങ്ങളുമുണ്ടു്. മൂവർക്കും സമം ശ്രേഷ്ഠത്വം. വേദശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു മന്ത്രബ്രാഹ്മണങ്ങൾ ഇവിടെ വിവക്ഷിതങ്ങളായതു്.

“മന്ത്രബ്രാഹ്മണയോവേദശബ്ദഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. അവിടെ പ്രഗുജ്ജ്ഞാമദേഭേന മന്ത്രങ്ങൾ മൂന്നുപ്രകാരം.

“തേഷാം പ്രകൃതം യത്രാത്മവശേന പാദവ്യവസ്ഥാ,
 ഗീതിഷു സാമാഖ്യാ, ശേഷേ യജ്ഞശബ്ദഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ബ്രാഹ്മണഭേദം ഒൻപതുപ്രകാരം.

മേതുന്റിവചനം നിന്ദാ
പ്രശംസാ സംശയോ വിധിഃ
പരക്രിയാ പുരാകല്പം
വ്യവധാരണകല്പനാ.”

എന്നിങ്ങനെ അംഗങ്ങളോടുകൂടി അദ്ധ്യയനം ചെയ്തയുറവേണം.

“ബ്രാഹ്മണേന നിഷ്കാരണോ വേദസ്സുഷഡംഗോ-
ദ്യേയോ ജേന്തയശ്ച.”

എന്നു ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ. അംഗങ്ങൾ ഛന്ദഃശാസ്ത്രാദികൾ.

“ഛന്ദഃ പാഠേ തു വേദസ്യ
ഹസ്തേ കല്പോഽഥ പൗരേ
ജ്യോതിഷാമയനഞ്ചക്ഷ-
ന്നിരുക്തം ശ്രോതുമുച്യതേ.
ശിക്ഷാ പ്രാണം തു വേദസ്യ
മുഖം വാകരണം സ്മൃതം
ഏതാനുംഗാനി വേദസ്യ
നിത്യം ജേന്തയാനി വൈ ഭവിഞ്ജേ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ. ഉക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന അംഗങ്ങളോടുകൂടിയിട്ട് അദ്ധ്യയനം ചെയ്തുകൊള്ളണം എന്നത്രേ “അധീഷ്ഠ” എന്നതിനെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിയതു്. “അധീഷ്ഠ” എന്ന ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു് അക്ഷരഗ്രഹണമാത്രത്തേയല്ല ചൊല്ലിയതു് ഉള്ളു. അത്ഥവിചാരത്തെക്കൂടി ചെയ്യണം ‘ജേന്തയശ്ച’ എന്നുമുണ്ടാകയാൽ; അത്ഥവിചാരത്തെ ചെയ്യാത്തവന്നു വേദാദ്ധ്യയന ഫലമില്ല.

“സ്ഥാണരയം ഭാരഹരഃ കിലാഭൂ-
ഭധീത വേദം ന വിജാനാതി യോഷ്മം
അത്ഥജ്ഞ ഇത്സകലം ഭദ്രമശ്നതേ
നാകമേതി ജ്ഞാനവിധൂതപാപ്തമാ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ അത്ഥവിചാരത്തെക്കൂടെ ചെയ്യേണം. നിരുക്താ കരണങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ അറിഞ്ഞാൽ പോരവ, മീമാംസയെക്കൊണ്ടു വിചാരിച്ചറിയണം.

സ്നാതകപ്രകരണം.

- ച. നാജാതലോദ്യോപഹാസമിചേ'മൽ.
 ള. വർത്തി ന ധാവേൽ.
 ന. നോപാനമൗ സ്വയം ഹരേൽ.
 ര. ന ഫലാനി സ്വയം പ്രചിനപീത.
 ഉ. ന പ്രതിസായം ഗ്രാമാന്തരം വ്രജേൽ.
 ന്ന. നൈകു.
 ട. ന വൃഷഭൈസ്സഹ.
 വ. നോഭവാനമവേക്ഷേൽ.
 ന്. ന വൃക്ഷമാരോഹേൽ.
 ച ൦. ന സംക്രമമാരോഹേൽ.
 ച ച. നാനന്തർദ്ധായാസീത.
 ച ൨. നാപരയാ ദ്വാരാ പ്രപന്നമന്നമശ്ലീയാൽ.
 ച ൩. ന ശുക്തം.
 ച ൪. ന ദ്വിപകപം.
 ച ൫. ന പശ്യഷിതം.
 ച ൩. അന്യത്ര ശാകമാഷയവപിഷ്ഠാനപൃഥുകമാണിത-
 ദധിമധുഘൃതേഭ്യഃ.
 ച ൭. നാനർമ്മണി ഹസേൽ.
 ച ൮. ന നഗ്നഃ സ്തായാൽ.
 ച ൯. ശുക്താ വാചോ ന ഭാഷേത.
 ൨ ൦. ജനവാദം കലഹാശ്ച വജ്ജയേൽ. (പ്രൈം).

ഭാഷ്യം.

“വേദമന്ത്രചാചാര്യോന്തേവാസിനമനുശാസ്വി.”

എന്ന വിധിക്കുതക്കവണ്ണം ആചാര്യൻ ശിഷ്യനായിക്കൊണ്ടു സാംഗമായിരിക്കുന്ന വേദത്തെ അനുവചനം ചെയ്ത്, സ്നാനകർമ്മത്തെക്കൊണ്ടു ഗുരുകുലത്തിൽനിന്നു സമാവൃത്തനായിരിക്കുന്ന ശിഷ്യനായിക്കൊണ്ടു സ്നാതകവ്രതങ്ങളായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ അനുശാസിക്കുന്നു

“നാജാതലോദ്യോപഹാസമിചേ'മൽ.”

ഇത്യാദിപ്രൈംത്തെക്കൊണ്ടു. വ്രതശബ്ദത്തിന്നു സ്നാതകവ്രതപരമായിട്ടു പ്രയോഗം കാണപ്പെടുന്നു

“വ്രതാനി യഥാർത്ഥം
സർവ്വം സംകല്പജാഃ സുതാഃ.”

ഇത്യാദിപ്രയോഗമുണ്ടാകയാൽ. എന്നിരിക്കിലുമിപ്രൈശ്വര്യത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളിൽ ലക്ഷണയാ വ്രതശബ്ദം വർത്തിക്കുന്നു.

“തസ്യ വ്രതാനി ഭവന്തി.”

എന്ന വാക്യത്തിൽ വക്ഷ്യമാണങ്ങളായിരിക്കുന്ന പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളല്ലോ വിവക്ഷിതങ്ങളായിരിക്കുന്നത്. എന്നിരുന്നാലും, ശാസ്ത്രാന്തരത്തിൽ

‘സത്യം വദ’
‘ധർമ്മം ചര’

ഇത്യാദിവിധിതങ്ങളും സ്നാതകവ്രതരൂപം ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ, പ്രൈശ്വര്യത്തിലേ പ്രതിഷ്ഠാധാരണം വിധിതങ്ങളാക്കുക ഉപലക്ഷണം എന്നാകിലുമാം. എന്നിരുന്നാലും

“വ്രതാനി യഥാർത്ഥം സർവ്വം സംകല്പജാഃ സുതാഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ യഥാർത്ഥങ്ങളായുംകൂടെ സംകല്പിക്കണം എന്നു വരും. സങ്കല്പമോ, മാനസമായിരിക്കുന്ന കർമ്മമല്ലോ. മാനസവാചികകായികഭേദേന ത്രിവിധങ്ങളായിട്ടല്ലോ കർമ്മങ്ങളുള്ളൂ. യഥാർത്ഥങ്ങളെയല്ലോ പ്രതിഷ്ഠിതങ്ങളെന്നു ചൊല്ലുന്നു. അപരിന്നം സങ്കല്പജാതമുണ്ടാകയാൽ വ്രതശബ്ദം ഇവരിലും മുഖ്യവൃത്യാ വർത്തിക്കുന്നു എന്നാകിലുമാം. ഈവണ്ണമാകുമ്പോൾ ശംകിതമായ വിരോധവുമില്ല. അവിടെ, നമുക്കു വ്രതങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രജോല്ലത്തി പ്രധാനമെന്നിട്ടു, തദർത്ഥം ഋതുഗമനവിധിയിൽ പ്രസക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന ദോഷങ്ങളെച്ചൊല്ലുന്നു. തദ്ദോഷങ്ങളിൽവെച്ചു ക്ഷേത്രദോഷം പ്രധാനം എന്നിട്ടു, ക്ഷേത്രദോഷത്തെ നിഷേധിക്കുന്നു

“നാജാതലോമ്യോപഹാസമിഹേ’മരത്.”

എന്ന ഭാഗത്തെക്കൊണ്ടു്. ശ്രുതിയിൽ തദ്വ്രതങ്ങളെ വിധിക്കുന്നിടത്തു, “സത്യം വദ, ധർമ്മം ചര” എന്നിങ്ങനെ സാമാന്യേന വിധിച്ചു. തദപിശേഷങ്ങളെ വിധിക്കുന്നിടത്തു്,

“ആചാര്യായ പ്രിയസ്ഥനമാഹൃത്യ
പ്രജാതന്ത്രം മാ വ്യവചേ’മരണീഃ.”

എന്നിങ്ങനെ പ്രജോല്പാദനം നഭേ വിധിക്കയാൽ പ്രാധാന്യം;
അതിന്നാധാരമല്ലോ ക്ഷേത്രം എന്നിട്ടു തൽപ്രാധാന്യം.

എന്നിട്ടു ക്ഷേത്രഭാഷണമുണ്ടല്ലോ.

൧. നാജാതലോദ്യോപഹാസമിചേ’മരത്.

ബാല്യം ഹേതുവായിട്ടുതാൻ, സ്വഭാവംകൊണ്ടുതാൻ,
യാതൊരു സ്ത്രീക്കു നാഭിയുടെ അധഃപ്രദേശത്തിങ്കൽ ലോമങ്ങൾ
ജനിയായുന്നതു, അങ്ങനെയിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ അജാതലോമിയാകുന്ന
തു്; അവളോടുകൂടെ ഉള്ള ഉപഹാസത്തെ ചൊല്ലാല്ലോ. ഉപ-
ഹാസം=മൈഥുനം. തൽപ്രദേശം രോമബഹുലമായിരിക്കേണ്ട
എന്നു ശ്രുതിസൂതിയിങ്കൽക്കൂടി പ്രസിദ്ധം.

“സേഭീശേ യസ്യ രോമേശം,
ന സേശേ യസ്യ രോമശം
സമുധോ രോമശം ഹതം
ശേപോരോമബന്ധത്തെ ഭേദേത.”

ഇത്യാദി മന്ത്രലിംഗമുണ്ടാകയാൽ. അത്രയുമല്ല,

“തസ്യ വേദിരപസ്ഥം, ലോമാനി ബഹ്വിഃ.”

എന്ന ശ്രുതിവാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു് ഉപസ്ഥത്തിന്നു വേദിരപവും
രോമങ്ങൾക്കു ബഹ്വിഷ്ഠപവും ശ്രവിക്കപ്പെടുകയാൽ. യാതൊരു
പ്രകാരം വേദിക്കു ബഹ്വിസ്തരം സംസ്കാരമായിരിക്കുന്നതു, അപ്പു-
ണ്ണമേ തൽപ്രദേശത്തിങ്കൽ രോമവിരോഹണാനന്തരമത്രേ ക്ഷേത്ര
സംസ്കാരമുണ്ടാകുന്നതു എന്നു വരും. മൈഥുനാചരണം പ്രജോ-
ല്പാദനാത്മമല്ലോതാനും. അസംസ്കൃതക്ഷേത്രത്തിങ്കൽ ബീജ
വാചംചെങ്കുലതു ഫലവത്തായി വരികയില്ല. എന്നതു ഹേതു
വായിട്ടു് ഈദൃശിയായിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയോടുകൂടി ഉള്ള മൈഥുനം
നിഷിദ്ധം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്മത്തിങ്കൽ ‘അപാല’യാകുന്ന
ഋഷികന്യകയുടെ വൃത്താന്തബോധിനിയായിരിക്കുന്ന ശ്രുതിയുണ്ടു-
ല്ലോ

“അപാലാഘവാ ആത്രേയീതിലകവാരുച’മചാസാപാവ്യാസ.”

ഇത്രാദി. അവിടെയും സ്പഷ്ടംതാനും. അപാചയാകുന്ന ഗൃഹി
കന്യക ഉദരസമീപപ്രദേശത്തിങ്കൽ അജാതലോമതപംകൊണ്ടു
മൈഥുനധർമ്മയോഗ്യതപഭയംഹേതുവായിട്ട്

“ഇമാനി ത്രീണി വിഷ്ണുപാ.”

എന്ന ഗൃഹിനെക്കൊണ്ടു ഇത്രനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു തൽപ്രസാദം
ഹേതുവായിട്ടു ഗൃഹപ്രദേശത്തിങ്കൽ സംജാതലോമതപംകൊണ്ടു
സുഭയായിച്ചമഞ്ഞു മൈഥുനധർമ്മയോഗ്യയായി ഭവിച്ചു. ഈ
വണ്ണംതന്നെ, ഭാവയവ്യനാകുന്ന രാജാവിനാൽ ബൃഹസ്പതിസുത
യായി സ്വഭാവ്യയായിരിക്കുന്നു രോമശ, ബാല്യം ഹേതുവായിട്ട്
അജാതലോമിയാകയാൽ സംഭോഗായോഗ്യ എന്നു കല്പിച്ചിട്ടു
പ്രത്യാഖ്യാതയായി. അവൾ പിന്നെ സമുപജാതയെഴുവനതപം
കൊണ്ടു പ്രഭുതരോമാദിസാമഗ്രീസംയുതയായിട്ട് ആത്മാവിന്റെ
സംഭോഗയോഗ്യതപം ഭർത്താവിനോടു “ഉപോപമേ പരാമുശ”
എന്ന ഗൃഹിനെ കൊണ്ടു ബോധിപ്പിച്ചു സംഭോഗാഭിമുഖ്യമുണ്ടാ
ക്കി. എന്നിയെ ഭർത്തൃദിദക്ഷയാ ആഗതനായിരിക്കുന്ന ഇത്രനാൽ
പൃഷ്ടയായിട്ട്, ഭർത്തൃസകാശത്തിങ്കൽനിന്ന് ഉക്തയായിരിക്കുന്ന
ഗൃഹിനെക്കൊണ്ടിത്രനോടു സ്വപുത്താന്തത്തെച്ചൊല്ലി എന്നാ
കിലുമാം. ഇയ്യത്ഥം ‘ബൃഹദ്ദേവത’യിങ്കൽ ‘ശൈനക’നാലുക്ത
മാവുതുഞ്ചെയ്തു.

“പ്രാദാൽ സുതാം രോമശാന്നാമനാമ്നാ
ബൃഹസ്പതിഭാവയവ്യായ രാജേണ
തതസ്തമത്ഥം ഹരിവാൻ വിദിതപാ
പ്രിയം സഖായം സ്വനയന്ദിദക്ഷഃ.

അഭ്രാജഗാമാശു ശചീസഹായഃ
പ്രീത്യാച്യയത്തം വിധിനൈവ രാജാ
അഭ്രാജഗാമാംഗിരസീ ച തത്ര
ഹൃഷ്ടാ തയോസ്സാ ചരണൗ വവന്ദേ.

ഇത്രഃ സഖിതപാദഥ താമുവാച
രോമാണി തേ സന്തി ന സന്തി രാജ്ഞി!
സാ ബാചഭാവാദഥ തം ജഗാദ
“ഉപോപമേ ശക്ത! പരാമുശേ’തി.”

ഇതി. എന്നിങ്ങനെ ഉക്തയായിരിക്കുന്ന അത്ഥം ഇതിഹാസത്തിങ്കലും സ്പഷ്ടം. ബാലയോടു കൂടിയുള്ള ഉപമാസം

“ത്രയോപദേശാപവാദം വാ.”

എന്ന വിധിക്കു തക്കവണ്ണം വിവാഹം ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രസംഗിപ്പതും ചെയ്യും.

ഇവണ്ണം അജാതകേതുപമാസത്തെ നിശ്ചയിച്ചു, നിഷിദ്ധാന്തങ്ങളെ ചൊല്ലുന്ന പ്രൈഷഃശതത്തെക്കുറുത്.

൨. വർഷത്തിന്നു ധാവേൽ.

പഞ്ചനൂൺ വർഷനായിരിക്കുംവിഷയത്തിങ്കൽ തൽപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ധാവനത്തെച്ചെയ്യാല്ലോ; ഭൂതഗമനത്തെ ചെയ്യാല്ലോ. വർഷപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭൂതഗമനംതന്നെയല്ലാ നിഷിദ്ധമായുള്ളു; വസ്ത്രാദികളെക്കൊണ്ടു പ്രാവൃതനായിട്ടും ഗമിക്കാല്ലോ:

“വർഷപ്രത്യാവൃതോ ഗമേച്ഛേൽ.”

എന്നു നിഷേധമുണ്ടാകയാൽ. ‘വർഷതി’ എന്ന ശത്രുപ്രയോഗംകൊണ്ടു വർത്തമാനകാലത്തേ ഗ്രഹിക്കയാൽ, വർഷാരംഭത്തിനുമുൻപിൽ തൽപരിഹാരത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭൂതഗമനാദി അരുതായ്യില്ല എന്നു വരും.

൩. നോപാനമൗ സ്വയം ഹരേൽ.

തന്റെ *ഉപാനട്ടകളെ താൻ ഹരിക്കാല്ലോ. ഉപനമൃതി എന്നിട്ട് ഉപാനട്ട്=ചെരിപ്പ്. ഇവിടുത്തെ സ്വയം ശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ആത്മവൃതിരിക്കുന്മാരുടെ ഉപാനട്ടകളെ ഹരിക്കരുതായികയില്ല, എന്നിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും

“അഗരോഃ പ്രേഷുകമപഃ.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ ഗുവാദിവൃതിരിക്കുന്മാരുടേതു് അരുതു് എന്നുവരും. ഉക്തയായിരിക്കുന്ന അത്ഥം സ്മൃതിയിങ്കലും പ്രസിദ്ധം താനും

* ഉപാനട്ട്=എന്നല്ലെ ശബ്ദം?

“സ്വയം നോപാനമൗ ഹരേൽ.”

എന്നുണ്ടാകയാൽ. ഇവിടുത്തെ ഉപാനഖ്യാനവും സാധമ്യം കൊണ്ടു പാഠകാദികൾക്കു ധർമ്മം ഉപലക്ഷണാതാനം. എന്നിയെ ഉപാനഖ്യാനം പാഠകാശം എന്നാകിലുമാം

“ചർമ്മാ പാഠകപ്രഭാ.”

എന്നിങ്ങനെ മാധവാചാര്യവചനമുണ്ടാകയാൽ.

൪. ന ഫലാനി സ്വയം പ്രചിനപീത.

വൃക്ഷാദികളിൽനിന്നു ഫലങ്ങളെ ആത്മാത്മമായിട്ടുപാദാനം ചെയ്യാല്ല. ഇവിടെയും സ്വയംശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു പരാത്ഥോപാദാനത്തിങ്കൽ ഭോഷാദികളായെന്നു വരും. ഉദാഹരണമായിരിക്കുന്ന അത്മത്തിങ്കൽ അപരിതോഷം ഹേതുവായിട്ടു മതാനന്തരം പന്ത്രാസമുലേന താൽപര്യം തേർത്തുചെയ്യാല്ല. ശ്രുതിസ്മൃതിവിചിതങ്ങളായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളിലുണ്ടല്ലോ പ്രഭോചനാത്മമായിട്ടു ഫലം ശ്രവിക്കപ്പെടുന്നതു, ആ ഫലത്തെ അഭിസന്ധിച്ചെഴുതുക കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കല്ലോ. “വിഹർത്തവം ഹേതുവായിട്ടു ഇവ അവശ്യാനുഷ്ഠേയങ്ങൾ; ആകയാലന്തരകരണശുദ്ധി സാക്ഷാൽ ഫലമാകുന്നത്. അത്മസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഫലം ഭവിക്കിലും ഭവിക്കാത്തിലും * കണക്കു” എന്നിങ്ങനെ അകാമഹതമായിരിക്കുന്ന മനസ്സിനോടുകൂടി അനുഷ്ഠിക്കണം. നിത്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളും അത്മസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ഫലമുണ്ടു്.

“തദ്വഥാമേ ഫലാത്മേ നിർമ്മിതേ ഛായാഗന്ധാ

ഇതുതല്പദൃഷ്ടേ,

ഏവം ധർമ്മം ചതുർമാണമത്മാഃ അനുതല്പദൃഷ്ടേ.”

ഇങ്ങനെ ആപസ്തംബസ്മൃതി. ഇവണ്ണം മനുവചനവുമുണ്ടു്

“ശ്രുതിസ്മൃത്യുദിതം ധർമ്മം-

മനുതീഷ്ഠൻ ഹി മാനവഃ

ഇഹ കീർത്തിമർച്ഛോതി,

പ്രേത്യ ചാനന്തമം സുഖം.”

എന്നിങ്ങനെ. അഭിസന്ധിച്ചെഴുതുക കർമ്മഫലലക്ഷണമായിട്ടു ജനനമരണത്തിങ്കൽനിന്നു മുക്തനാകയില്ല. അഭിസന്ധിച്ചെഴുതുക അന്തരകരണശുദ്ധിവരു

“കവന്നേവേഹ കർമാണി
ജിജീവിഷേച്ഛതം സമഃ
ഏവം തപയി നാനൃഥേന്തോസ്തി
ന കർമ്മലിച്യതേ നരേ.”

എന്നിങ്ങനെ ശ്രുതിയുണ്ടാകയാൽ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഭഗവദ്ഭചനവുമുണ്ട്

“തൃക്താ കർമ്മഫലാസംഗം
നിത്യതുഷ്ടോ നിരാശ്രയഃ
കർമ്മബുദ്ധിപ്രവൃത്തോഽപി
നൈവ കിഞ്ചിത് കരോതി സഃ.

യദൃച്ഛാലാഭസന്തുഷ്ടോ
ഭന്ദപാതീതോ വിമത്സരഃ
സമഃ സിദ്ധാവസിജ്ഞേ ച
കൃതാപി ന നിബദ്ധ്യതേ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഫലാഭിസന്ധിചെയ്യാലേപ്പോലെ അർത്ഥസിദ്ധങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഫലങ്ങൾക്കും വിഷയതപമുണ്ടാകയാൽ അന്ധകരതപം പക്ഷപ്രാപ്തം. എന്നാലങ്ങനെയിരിക്കുന്ന കർമ്മങ്ങളേയും ബ്രഹ്മാഗ്നിയിൽ സംഹരിക്കുമാറ് അഭിസന്ധിചെയ്യുവേണം നിതങ്ങളേയുമനുഷ്ഠിച്ചാൻ

“ബ്രഹ്മാർപ്പണം ബ്രഹ്മഹവിർ-
ബ്രഹ്മാഗ്നൗ ബ്രഹ്മണാഹുതം
ബ്രവൈവ തേന ഗന്തവ്യം
ബ്രഹ്മകർമ്മസമാധിനാ.”

എന്നുണ്ടാകയാൽ.

ഈവണ്ണ ഫലാഭിസന്ധിചെയ്ത കർമ്മങ്ങളെ അനുഷ്ഠിക്കരുത് എന്ന് ചൊല്ലി, നിധിശാന്തരത്തെ ചൊല്ലുന്ന ശേഷത്തെക്കൊണ്ട്.

ഒ. ന പ്രതിസായം ഗ്രാമാന്തരം പ്രജേൽ.

ആസന്നസായമായിരിക്കുന്ന കാലത്തിങ്കലും പ്രാപ്തസായമായിരിക്കുന്ന കാലത്തിങ്കലും ഗ്രാമാന്തരപ്രാപ്തിക്കായിക്കൊണ്ടു ഗമി

ക്കൊല്ലാ. എന്നിയേ പ്രതിശബ്ദം ഗ്രാമാന്തരശബ്ദത്തോടു യോജിപ്പിച്ച സായംകാലത്തിങ്കൽ ഗ്രാമാന്തരത്തെക്കുറിച്ചു ഗമിക്കൊല്ലാ എന്നാകിലുമാമത്സം.

“അതിവൃക്ഷസൂത്രമദ്ധ്യപാനം ന പ്രപദ്യേത.”

എന്നു വസിഷ്ഠവചനവുമുണ്ട്. ഈവണ്ണത്തന്നെ ബൌദ്ധായന വചനവുമുണ്ട്

“ന പ്രതിസായം വ്രജേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

ന. നൈകഃ.

അസഹായനായിട്ടു ഗ്രാമാന്തരത്തെക്കുറിച്ചു ഗമിക്കൊല്ലാ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അർത്ഥത്തിങ്കൽ കൌഷീതകിവചനവുമുണ്ട്

“നൈകശ്ചരേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ബൌദ്ധായനവചനവുമുണ്ട്

“നൈകോദ്ധ്യപാനം വ്രജേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

ഒ. ന വൃഷലൈസ്സഹ.

ഇതരസഹായാപേക്ഷയിങ്കൽ, വൃഷലസഹായനായിട്ടു ഗമിക്കൊല്ലാ. ഛിജാന്തരസഹായനായിരിക്കുന്നവൻ ഏകതപഹാനിയുണ്ടാകയാൽ. വൃഷലസംയോഗം ഭോഷത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭവിക്കുന്നുവല്ലോ. ഇവിടത്തെ വൃഷലശബ്ദം ശുഭ്രവാചിതനെയല്ല. ‘വൃഷോ ധർമ്മഃ, തം പുനാതീതി വൃഷലഃ’; എന്നിട്ടു അധാർമ്മികനേയും വൃഷലശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലാം. അപ്പണ്ണം ബൌദ്ധായനവചനവുമുണ്ട്

“ന പതിതൈൻ സ്രീയാ ന ശുഭ്രേണ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന ഗമനനിഷേധരൂപത്തിങ്കലേയ്ക്കുംകൂടി, മനുവചനവുമുണ്ട്

“നാതികാല്യം നാതിസായം
നാതിര്യം ദിനേ സ്ഥിതേ
നാജ്ഞാതേന സമം ഗച്ഛേഛരേൽ
നൈകോ ന വൃഷലൈസ്സഹ.”

എന്നിങ്ങനെ.

വ. നോദപാനമവേഷേൽ.

ഇവിടത്തേ ഉദപാനശബ്ദം സ്രീയോനിവാചി. സ്രീയുടെ യോനിപ്രദേശത്തെ അർവേഷണമെന്നൊക്കെയാല്ലോ. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായിട്ട് അർവേഷണം ചെയ്യാല്ലോ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്ഥത്തെ ശ്രുതിയുമുണ്ടു സംവദിക്കുന്നു.

“തസ്യ വൃതം സ്രീയാ ഏവ വിവരം നേക്ഷേത”-ഇതി. ഈവണ്ണം സൂതികളുമുണ്ടു്.

“നേക്ഷേതാക്കം ന നഗ്നാം സ്രീം
ന ച സംസ്സൃഷ്ടമൈമുനാം.”

“നഗ്നാനേക്ഷേത ച സ്രീയം.”

ഈവണ്ണം സ്രീസാമാന്യേന പ്രാപ്തമായിട്ടു്. സ്വസ്രീയിങ്കൽ വിശേഷത്തെച്ചൊല്ലുന്നു ആശപലായനമുത്തരികൾ.

“ന നഗ്നാം സ്രീയമീക്ഷേതാനൃത്ര മൈമുനാൽ.”

എന്നിട്ടു മൈമുനവൃതിരിക്കുകാലത്തിങ്കൽ സ്വസ്രീനിഷേധം. ഉദപാനശബ്ദം സാമാന്യേന കൂപത്തിങ്കൽ പ്രസിദ്ധം എന്നിരിക്കിലും, തത്സാദൃശ്യംകൊണ്ടു് സ്രീയോനിയെ വചിക്കുന്നു. യാതൊരുപ്രകാരം, കൂപസമീപസ്ഥനായിരിക്കുന്ന പുരുഷൻ അഗാധദർശനാദിയെക്കൊണ്ടു പ്രമത്തനായിട്ടു് അതിൽ പതിക്കുന്നു; അപ്പോഴും, രാഗികളായിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്കു ക്ഷോഭകരമായിരിക്കുവാൻ യോനിപ്രദേശം. “മണ്ഡുരധാണികീഃ” എന്ന മന്ത്രലിംഗംകൊണ്ടു സിദ്ധംതാനമതു്. ധാണം=യോനി. മണ്ഡുരം=മദകരം. തദ്യുക്തമായിരിക്കുന്ന സ്രീകൾ ‘മണ്ഡുരധാണികീ’കൾ. എന്നിട്ടു് തൽപ്രദേശനിരീക്ഷണത്തിങ്കൽ, ‘തൽപ്രസക്തനായിട്ടുവരും. ഏതൽപ്രദേശനിരീക്ഷണംകൂടാതെയും സ്രീസന്നകീഷമാത്രംകൊണ്ടു് ഉൽപഥപ്രവൃത്തനായിപ്പോകുന്നു പുരുഷൻ.

“അവിദപാംസമലം ഭോക്തേ
വിദപാംസമവി വാ പുനഃ
പ്രമദാ ഹൃൽപഥം നേതും
കാമക്രോധവശാനുഗാഃ.”

എന്നു സൂതിരികൾ സിദ്ധാന്താനുമത്. എന്നാൽ ഏതൊരുപ്രദേശം നിരീക്ഷണത്തിങ്കൽ, ഉൽപഥവൃത്തതപം ഭിന്നിവാദം. ചില രണ്ടു ഇവിടെയും “ഉദാഹരണവും ക്രമവാചിയത്രേ” എന്നു ചൊല്ലുന്നു. സൂത്രാന്തരത്തിങ്കൽ

“ന ക്രമമരോക്ഷേത.”

എന്നു വചനവുമുണ്ടാകയാൽ. എന്നാൽ ക്രമാവേക്ഷണവും ചെച്ചൊല്ലാ. ക്രമരണ്ടും ഗതത്തിന്നും കൂടി ഉപപക്ഷണം. അപേക്ഷണം അവരോഹണത്തിന്നും ഉപപക്ഷണം.

“ന ഗതമവേക്ഷേത.”

“ന ക്രമമവരോഹേൽ.”

ഇത്യാദിവചനമുണ്ടാകയാൽ. ഇവിടത്തെ പരസ്പരവിധി ഹോമസന്ധിപരോഹണവായിട്ട് അപോദ്യം.

ന. ന വൃക്ഷമാരോഹേൽ.

വൃക്ഷാരോഹണത്തെച്ചെച്ചൊല്ലാ. മരത്തിന്മേൽ കരേ റൊല്ലാ. ഈവണ്ണത്തെ കൈരീതികിവാചനവുമുണ്ട്.

“ന വൃക്ഷമാരോഹേദിതി.”

ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അതർത്തിങ്കൽ വിശേഷം ചൊല്ലുന്ന വിഷ്ണുപുരാണത്തിങ്കൽ

“നാരോഹേച്ഛിഖരം തരോ.”

എന്നിങ്ങനെ.

മ ൦ . ന സംക്രമമാരോഹേൽ.

ഏകചരണമാത്രവാത്സായാസയോഗ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ശൈല ഭിത്യാദി വിഷമപ്രദേശങ്ങൾ സംക്രമങ്ങളാകുന്നത്. അവ, ഭയ കമ്പാദികളെക്കൊണ്ടു പ്രമത്തനായിരിക്കുന്ന പുരുഷന്റെ ശരീര പാതാഹേതുഭൂതങ്ങളായിരിപ്പോ ചിലവ. എന്നിട്ടു താദൃശങ്ങളായിരിക്കുന്ന വിഷമപ്രദേശങ്ങളെ ആരോഹണം ചെയ്തൊല്ലാ. സംക്രമമെന്നു ജാതിയിങ്കൽ ഏകവചനം. ഈ വണ്ണത്തെ കൈരീതികിവാചനവുമുണ്ട്

“ന സംക്രമമാരോഹേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഗതാദിതരണസാധനമായിരിക്കുന്ന വംശാദി കാഷ്ടവിശേഷമാകിലുമാം സംക്രമം. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്ഭുതദായത്തിങ്കൽ ഗൗതമവചനവുമുണ്ട്

“വൃക്ഷവിഷമാരോഹണാവരോഹണ-
പ്രാണവ്യായച്ഛന്നാനി വജ്ജയേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ.

൧൧. നാനന്തർദ്ധാസീത.

കൂട്ടുത്തെക്കൊണ്ടുതാൻ, പലകൊണ്ടുതാൻ, മറേറതാനും തുണാദികളെക്കൊണ്ടുതാൻ, ഭൂമിയെ അന്തർധാനം ചെയ്യാതെ ഇരിക്കൊല്ലാ എന്നു താൽപര്യം.

൧൨. നാപരയാ ദ്വാരാ പ്രപന്നമന്നമശ്ലീയാൽ.

ഗൃഹാന്തരത്തിങ്കൽനിന്നുതാൻ, ഗ്രാമാന്തരത്തിങ്കൽനിന്നുതാൻ ആഹ്ലിയാണമായി ജാലന്യദ്വാരത്തുടേ ഗൃഹങ്ങളെ പ്രപന്നമായിരിക്കുന്ന അപൂർവ്വഭവനാഭ്യുന്നതെ അശിക്കൊല്ലാ. പ്രധാന ദ്വാരത്തുടേ ആഹ്ലിതമായിരിക്കുന്ന അന്നത്തെയെ അശിക്കാവു എന്നു താൽപര്യം.

൧൩. ന ശുക്തം.

ശുക്തം=ഗതരസം. യാതൊരന്നത്തിന്നു ഷഡ്രസങ്ങളിൽ വച്ചു യാതൊരു രസം പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്നത്, അതു ചിര കാലാവസ്ഥാനംകൊണ്ടുതാൻ, നിമിത്താന്തരംഹേതുവായിട്ടുതാൻ, ആ രസത്തിങ്കൽനിന്നു പ്രച്ഛതമായിരിക്കുന്നു, അതു ശുക്തമാകുന്നത്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്ഭുതത്തിങ്കൽ മനവചനവുമുണ്ട്

“സ്രീക്ഷീരം ചൈവ വജ്ജാനി
സവ്ശുക്താനി ചൈവ ഹ.”

ഇങ്ങനെ. ശുക്തങ്ങളിൽവച്ചു ദധിക്കും, തദ്ദികാരങ്ങളായിരിക്കുന്ന ഘൃതാദികൾക്കും അഭക്ഷ്യത്വമില്ല

“ദധിഭക്ഷ്യം തു ശുക്തേഷു
സവം ച ദധിസംഭവം.”

എന്നു വചനമുണ്ടാകയാൽ.

൧൪. ന ഭിപ്രകപം.

യാതൊരന്നം സകൃൽ പാകംകൊണ്ടുതന്നെ തത്തദന്ന
 ഗുണസമ്പന്നമായി ഭോജനയോഗ്യമായിരിക്കുന്നത്, അത് ചിര
 കാലാവസ്ഥാനംകൊണ്ടുതാൻ, തത്തദന്നഗുണരഹിതമായിരിക്കുന്നു;
 തത്തദ്ഗുണാവാപ്തിക്കു ഏകൊണ്ടു പുനഃപക്വമായതു ഭിപ്ര
 കപമാകുന്നത്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ. ഈവണ്ണമാപോരും,
 അശുതതപാദിഹേതുവിനെക്കൊണ്ടു പുനഃപക്വമായതിനു ഭോഷ
 മില്ല എന്നുവരും. സൂത്ര്യന്തരങ്ങളിൽ പുനസ്സിദ്ധശബ്ദോക്തമാ
 യതുതന്നെ ഇവിടെ ഭിപ്രകപമായത്.

“അന്നം പയ്യുഷിതം ഭാവദൃഷ്ടം സകുലേഖം
 പുനസ്സിദ്ധമാമംമുദ്ബുസപകപം ച.”

ഈവണ്ണം വസിഷ്ഠസൂതിയുണ്ടാകയാൽ. ഗൌതമവചനവുമുണ്ട്,

“പുനഃസിദ്ധം പയ്യുഷിതം.”

എന്നിങ്ങനെ.

൧൫. ന പയ്യുഷിതം.

പയ്യുഷിതം=പക്വമായും, ഏകരാത്രാദികാലാന്തീതമായുമിരി
 ക്കുന്ന അന്നം പയ്യുഷിതമാകുന്നത്. അതിനെ അശിക്കൊല്ലാ.

“ശുക്തം പയ്യുഷിതം ചൈവ
 ശുഭ്രസ്ത്രോച്ഛിഷ്ടമേവ ച.”

എന്നു വചനാന്തരവുമുണ്ട്.

പയ്യുഷിതഭൂപ്യം സാമാന്യേന നിഷേധം പ്രാപ്തമാവേടത്തു വക്ഷ്യമാണു
 ശാകാദിഭൂപ്യപയ്യുദാസത്തെ ചെയ്യുന്നു.

൧൬. അന്യത്ര ശാകമാംസയവപിഷ്ഠാന്നപൃഥുകഫാണിത-
 ഛിമധുഷ്ടതേളുഃ.

ശാകം=കാളശാകാദി. മാംസം പ്രസിദ്ധം. യവപിഷ്ഠാന്നം
 =യവാനവും, പിഷ്ഠാന്നവും. പിഷ്ഠാന്നം=അപുപാദി. പൃഥുകം
 പ്രസിദ്ധം. ഫാണിതം=ശക്കരം. മധു=ക്ഷയത്രം. ഇവ സൂതി
 യികൽ പയ്യുഷിതങ്ങളിൽവെച്ചു ഭക്ഷ്യതേപന പ്രസിദ്ധംതാനും,

“പയ്യുഷിതമശാകഭക്ഷ്യസ്സേഹമധുനി.”

മന്ത്രാഭിമന്ത്രിതം ശസ്ത്രം
 നച പശ്യഷിതം നൃപ!
 അന്യത്ര ഫലമാംസേഭ്യഃ
 ശുഷ്കശാകാദികാത്തമാ.
 തപലരിദ്രകേഭൃശ്വ
 ഗുളഭക്ഷ്യ തഥൈവ ച.”

ഗോധുമത്തിനു മുൻപുലക്ഷണം,

“ചിരസ്ഥിതമപിതപാത്ര-
 മസ്തേഹോക്തം ദിജാതിഭിഃ
 യവഗോധുമജം സർവം
 പയസശ്ചൈവ വിക്രിയാ
 അസ്തേഹാ അപി ഗോധുമ
 യവഗോരസവിക്രിയാഃ.”

“അപൂപധാനാകരംഭസക്തുവടകതൈലപായസശാകാനി
 നാഹുകതാനി വജ്ജയേൽ.”

“അപൂപധാന” എന്നേടത്തേ ധാനാഗ്രഹണം പൂമുകത്തിനും
 കൂടെ ഉപലക്ഷണം. ഈവണ്ണം അഭിക്ഷ്യങ്ങളെ നിഷേധിച്ചു.

ഇനി ഹസേതൈച്ചയ്യാല്ലാ എന്നു ചൊല്ലുന്നു.

എ. നാനമ്ബണി ഹസേൽ.

ധർമ്മാർത്ഥങ്ങൾക്കു ലോപം വരാതെ യാതൊന്നും അതു
 ശ്രീധയാകുന്നത്. അതിനെ നമ്മശബ്ദത്തെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലുന്നു.
 തദപ്രതിരിക്തകാലത്തിങ്കൽ ഹസിക്കൊല്ലാ. ഹസിക്ത=ചിരിക്ക.

“ന ഹസേൽ ന ധാവേൽ”

എന്നിങ്ങനെ കൌഷീതകിവചനവുമുണ്ട്.

“ന ക്രമേൽ ന ഹസേൽ.”

എന്നു ബൈധായനവചനവുമുണ്ട്. ഈ ഹാസനിഷേധത്തി
 കൽ വിശേഷത്തെച്ചൊല്ലുന്നു വിഷ്ണുപുരാണത്തിങ്കൽ.

“നോച്ചൈഹസേത് സശബ്ദം ച
 ന മുഞ്ചേൽ പവനം ബുധഃ.”

ഉച്ചൈഹാസിക്കൊല്ലാ; വെട്ടിച്ചിരിച്ചൊല്ലാ.

മാസമാത്രം അനിഗ്രഹിതേന്ദ്രിയന്മാർക്ക് സംഭാവിതമെന്നിട്ട്, തൽസംഭാവനയിങ്കൽ വാഗ്ദിലത്തെ നിരോധനംചെയ്തിട്ടു ഹസിച്ചുകൊള്ളണം.

മവ. ന നഗ്നഃ സ്നായാൽ.

നഗ്നനായിട്ടു സ്നാനംചെയ്യാല്ല. നഗ്നൻ=വിവസനൻ. ഇവിടേക്കു ശ്രുതിയുണ്ടു്

“നാപ്സു മൃതപുരീഷം ക്ഷാൽ, ന നിഷ്ഠിവേൽ,
ന വിവസനഃ സ്നായാൽ, ഗൃഹോ വാ ഏഷോ/ഗ്നിഃ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഈ ശ്രുതിയെ അനുസരിച്ച് സ്മൃതികളുമുണ്ടു്

“ന സ്നായന്ന സ്വപേന്നഗ്നഃ.”

“ന നഗ്നഃ സ്വപേൽ, സ്നായാദാ.”

ഇത്യാദി. ഇവിടത്തെ സ്നാനശബ്ദം ജലപ്രവേശത്തിന്നുകൂടെ ഉപലക്ഷണം.

മൻ. ശുക്താ വാചോ ന ഭാഷേത.

ശുക്തകളായിരിക്കുന്ന വാക്കുകളെ വദിക്കാല്ല. ശുക്തകൾ=പരന്മാർക്ക് അപ്രീതികാരികളായിരിക്കുന്നവര. ഇവിടെ ബൌധായനവചനവുമുണ്ടു്

“ശുക്തരൂക്ഷാ രൂക്ഷാ വാചോ ന ബ്രൂയാൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. ഉക്തമായിരിക്കുന്ന അത്ഥത്തിങ്കൽ വിശേഷത്തെ ചൊല്ലുന്ന സൂത്രാന്തരത്തിങ്കൽ,

“നാകസ്താദപ്രിയം വദേൽ.”

എന്നിങ്ങനെ. അഹേതുവായിട്ടു് അപ്രിയത്തെ വദിക്കാല്ല. സുതശിഷ്യാദൃനുശാസനത്തിങ്കൽ അപ്രിയവചനം ഭാഷത്തിനായിക്കൊണ്ടു ഭവിക്കുന്നുവല്ല എന്നു താൽപര്യം.

“ന നിന്ദാതാഡനേ ക്ഷാൽ

സുതം ശിഷ്യം ച താഡയേൽ.”

എന്നിടത്തെ ചശബ്ദം നിന്ദാസമുച്ചയാത്ഥം.

“ചശബ്ദാനിന്ദേച്ച.”

എന്നിങ്ങനെ *വിശ്വരൂപവചനമുണ്ടാകയാൽ.

൨൦. ജനവാദം കലഹാശ്വ വർദ്ധയേൽ.

ജനവാദത്തേയും കലഹങ്ങളേയും വർദ്ധിക്കണം. ജനവാദം=ജന പദവാദം. ജനപദമെന്നാൽ പരഗ്രാമപ്രജാകുരങ്ങൾ. അവ ററിന്റെ ഗുണദോഷകീർത്തനങ്ങളെ ചെയ്യാല്ല. കിംവദന്തീ പ്രയനായിട്ടു ഭവിക്കാല്ല. ഇവിടെ കൗഷീതകിവചനവു മുണ്ടു്

“നേതിഹേതിഹഃ”

എന്നിങ്ങനെ. എന്നാലുക്തങ്ങളായിരിക്കുന്ന യമനിയമങ്ങളെ പരിപാലിച്ചിരുന്ന്, ധർമ്മാത്മകാമദോഷങ്ങളെ ലഭിച്ചുകൊള്ള ണം എന്ന് ആചാര്യൻ പ്രൈശ്വത്തൊക്കെണ്ടു ചൊല്ലി.

ശുഭം ഭൂയാൽ

READY FOR SALE.

In the Government Press, Trivandrum.

ശ്രീമദ്വേദവേദാദിഗ്രന്ഥാവലി.

	ര.	പ.
No. 1—ഗുരുക്കുടിപ്പാട്ട്	0	
No. 2—ശതമുഖനാമായണം (കിളിപ്പാട്ട്)	0	
No. 3—ഭരതാർപ്പണി (കിളിപ്പാട്ട്)	0	1
No. 4—പാർവതീപരിണയം (കിളിപ്പാട്ട്)	0	1
No. 5—പടപ്പാട്ട് (കിളിപ്പാട്ട്)	0	1
No. 6—കല്യാണസൗഗന്ധികം (ഭാഷാപന്യ)	0	
No. 7—പ്രഹ്ലാദാചരിതം (ഹംസപ്പാട്ട്)	0	
No. 8—തിരികാകല്യാണം (തീർത്ഥസ്തവം)	1	
No. 9—വൃദ്ധാരാധന (സ്മൃതിഗ്രന്ഥം)	3	
No. 10—ശ്രീമദ്ഭാഗവതം ഭാഷാ (ഗദ്യം) ഭനാംവാല്യം	1	
No. 11—കൃഷ്ണമീല (തീർത്ഥസ്തവം)	0	
No. 12—വിംശതി (സമ്പ്രദായം)	0	
No. 13—മോക്ഷദായകം (കിളിപ്പാട്ട്)	0	
No. 14—ശ്രീമദ്ഭാഗവതം ഭാഷാ (ഗദ്യം) രണ്ടാംവാല്യം	1	
No. 15—ഭാഷാരാമായണപന്യ (ബാലകാണ്ഡം)	1	
No. 16—പാർവതീപാണിഗ്രഹണം (ആരവൃത്തം)	0	
No. 17—നരപ്രകാശം (ഭാഷാഭൂഷിതം)	0	

ശ്രീവഞ്ചിസേതുലക്ഷ്മീഗ്രന്ഥാവലി.

No. 1—വൈദ്യമഞ്ജരി	1
No. 2—ഭാരതകവലി (സമ്പ്രദായം)	0
No. 3—ഭാഷാഭാരതകവലി	1
No. 4—പ്രശ്നഭാഷാ	0
No. 5—മുഹൂർത്തപദവ	0

